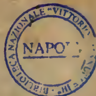
EXAMEN DIVINITATIS
Quam in Carmelo Vespasianus consuluit.
sive
C. SUETONII TRANQUILLI LOCUS
DE DEO CARMELO

Hispanice Explicatus per Excellentiss. Dominum
D. Gaspárem de Mendoza, Ibañes de Segovia & Peralta,
Equitem Ordinis de Alcantara,
Marchionem Mondexarii, Comitem Tendiliæ,
& utroque titulo Magnatem Hispaniæ
nec non Marchionem Valhermosi & Agropolis,
Dominum Provinciæ Almogueræ, &c.

Interprete Daniele Papebrochio S. I. T.
eadem ex causa calumniam passo.







ANTVERPIÆ MDCXCVIII.
APUD VIDUAM ET HEREDES HENRICI THIEULLIER.



LECTORI

Marchio Mondexarii & Comes Tendiliæ.

BRevi discursui non est opus prolixa præfatione: ne tamen in illum, quasi ex abrupto, impingat Lector, nihil præmonitus; & ut mos geratur receptæ passim inter scriptores consuetudini; satisfaciam scrupulo, ab iis forte movendo, qui hic desiderarent notitias plurium rerum, passim apud alios inveniendarum, & hujus Dissertationes scopo primario utcumque contrariarum. Cum enim ii, qui uno abhinc seculo, supposititios in Hispaniam Scriptores introducendo, omnibus placere sunt conati, id præcipuo egerint studio, ut conciliarent sibi eorum suffragia, quorum honori figmenta istæc servari videbantur; vix invenias aliquod tam absurdum commentum, illorum publicationem prægressum, quin ipsis inveniatur confirmatum amplificatumque. Verum quia nulla formari potest tam evidens convictio falsitatis; quæ possit ad veritatem contrariam amplectendam inducere animos, in illius defensionem stulta præoccupatione obfirmatos; decrevi inutilibus in præsentiarum contentionibus non implicare me; atque adeo ea quæ sic dicuntur, nec refutandi quidem causa attingere. Satis erit te scire, Lector omitti talia, non per ignorantiam, sed de industria; ne argumenti ineptitudo obscuret propositi thematis gravitatem & detrahat aliquid decori ipsius scribentis, liberi ab omni alio affectu, quam qui veritatem spectat, cuicumque appellenti animum ad commentandum unice spectandam. Vale.

FACULTAS PROVINCIALIS.

INfrascriptus *Societatis Jesu per Flandro-belgicam Præpositus Provincialis*, potestate mihi facta ab *Adm. R. P. N. Præposito Generali Thyrso Gonzalez*, & ex sententia trium nostræ Societatis Theologorum, qui infrascripta recognoverunt atque approbarunt; permitto ut imprimatur vulgeturque *Examen Divinitatis, quam in Carmelo Vespasianus consuluit, ex Hispanico Latine redditum à Daniele Papebrochio nostræ Societatis Theologo*, ad justam Excellentissimi Auctoris, eadem qua Interpres calumnia impetiti defensionem; in quorum fidem hasce manu mea subscriptas, & Officii sigillo munitas dedi, Brugis Flandrorum die XXIII Junii MDCXCVIII.

Locus † sigilli. LUDOVICUS HAVET.

APPROBATIO ORDINARII.

Imprimi poterit. Antverpiæ 1. *Jun.* 1698.

ANTONIUS HOEFSLACH C. G. L. C.

SUMMA PRIVILEGII REGII.

C*Um Dominus noster* CAROLUS II, *Dei Gratia Hispaniarum Indiarumque Rex Catholicus, atque Brabantiæ Dux, mihi* Danieli Papebrochio, *Societatis Jesu Sacerdoti, per litteras patentes, signatas* 1692, 23 *Februarii, concesserit Privilegium, cuicumque à me eligendo Typographo communicabile, pro imprimendis Actis Sanctorum, & quibuscumque eo spectantibus scriptis, permitto* Viduæ & Heredibus Henrici Thieullier, Typographi ac Bibliopolæ Antverpiensis, *ut possit imprimere ac distrahere* Dissertationem Excellentissimi Marchionis de Mondexar, super quodam Suetonii loco de Deo Carmelo, *à me Latine redditam ad ipsius Auctoris meamque ipsum secuti justam defensionem. Actum Antverpiæ die* 12 *Junii* 1698.

EXAMEN

NON VERA ORIGO ATQUE SUCCESSIO
SACRI ORDINIS CARMELITANI,
In confirmationem
Veræ Originis atque ſucceſſionis ejuſdem
Hiſtorico-chronologice demonſtrata,
PER DANIELEM PAPEBROCHIUM
Societatis Ieſu Theologum.

§. I. *Occaſio hujus ſcriptiunculæ contra Chronologiam Antiquitatis Carmelitanæ.*



QUi numquam niſi publice provocatus, ac variis modis compulſus, primùm à R. P. Franciſco Bonæſpei, deinde ab aliis aliiſque RR. Patribus ſacri Ordinis Beatiſſimæ Virginis Mariæ de monte Carmeli; animum aut manum applicui ad ſcribendum aliquid de inſtitutione & antiquitate ejuſdem Ordinis, ſilentium non neceſſariis diſputationibus præferens; (ut alibi dixi & dicam denuo in Proteſtatione iterata, his addenda) quique nihilominus non deſinebam accuſari & exagitari indignis modis, propter illa ipſa ſcripta de antiquitate Ordinis, in tomis majoribus, quaſi latentia & paucis nota; tandem judicavi, compendium inde mihi concinnandum eſſe, quod facile lectu, declarare omnibus doctrinam meam ac tueri innocentiam poſſet; idque reipſa impreſſi ſub titulo; *Vera Origo atque ſucceſſio ſacri Ordinis Carmelitani.* Interea ſciebam ſupplicari à PP. Carmelitis Sanctiſſ. D.N. Innocentio XII, pro obtinendo ſilentio circa antiquitatem ſuam, mihi ſemper magis optato, quam ipſis; neque futurum credebam, ut nova mihi ſuper illo argumento moleſtia, poſt petitum ſilentium crearetur. Cum ecce nuntiatur mihi recens editio tum aliorum aliquot contra me libellorum, tum unius prægrandis tomi, auctore Reverendiſſ. P. Joanne Feyxoo de Villalobos, Nolæ editi: de quibus dicam mox paucula in Proteſtatione, de qua ſupra: poſtquam hic & nunc doctrinam meam de Origine & ſucceſſione prædictis, tam contra novos illos, quam veteres Accuſatorum meorum libros, confirmavero.

2 Demonſtrabam in Vera Origine Ordinis, inſtitutionem ejus primam, & ſucceſſionem altius repeti, quam à ſeculo Chriſti XII, non poſſe: utpote de qui-

bus ante annum 1193 nulla inveniatur uſpiam apta ad id ſuadendum memoria: tum vero incipiunt inveniri memoriæ plures, quæ illo ſeculo etiam incepiſſe Ordinem, non modo ſuadeant, ſed omnino perſuadeant. Et prima quidem invenitur prædicto anno 1193 apud ſynchronum Auctorem & oculatum teſtem, primordia Ordinis accurate deſcribentem in Itinerario ſuo; Joannem Phocæ.

3 Paulo poſt, ſub annum 1210 invenitur memoria ejus in Regula, novellæ Eremitarum Congregationi, à S. Alberto, Hieroſolymorum Patriarcha illo tempore præſcripta, & hodiedum in Ordine laudabiliter ſervata.

4 Iterum invenitur in Hiſtoria Orientali. Jacobi de Vitriaco, oculati etiam teſtis, qui ſub annum 1216 in Palæſtinam profectus, Ptolemaide Epiſcopus ac deinde S.R.E. Cardinalis fuit.

5 Invenitur an. 1226 in Conſtitutione Honorii Papæ III, Regulam ab Alberto Ordini datam approbantis auctoritate ſua Apoſtolica.

6 Invenitur anno 1230 in Conſtitutione Gregorii Papæ IX, eamdem Regulam confirmantis.

7 Invenitur anno 1233 in alia ejuſdem Gregorii Conſtitutione, qua confirmatum à ſe Ordinem in ſuam & Sedis Apoſtolicæ protectionem ſuſcipit.

8 Invenitur pro anno 1238 in Guilielmo de Sanvico, qui primus eſt omnium Carmelitanæ familiæ Scriptorum, vere talium, quod ſciam; quique illi anno 1238 affigit generalem Ordinis, quam videre potuerit, è monte Carmelo & Palæſtina in Europam tranſmigrationem.

9 Invenitur anno 1248, in Conſtitutione Innocentii Papæ IV, prædictam Regulam *corrigentis*, *declarantis*, & *mitigantis*; qui etiam ad varia Carmelitarum dubia ibidem reſpondens, indicat, inter alia dubitatum eatenus fuiſſe, an Caſtitas & Paupertas, ex Regulæ præſcripto obſervandæ quidem, etiam ex promiſſione & voto obſervandæ eſſent; quemadmodum promitti, & obſervari debebat obedientia, non tantum ex Regula, ſed etiam ex voto: idque declaraturus Pontifex, adjungit hiſce Regulæ verbis; *Priori obedientiam* PROMITTAT *quilibet aliorum*, *&* PROMISSAM *ſtudeat operis veritate ſervare*; adjungit, inquam, nova hæc *cum Caſtitate & abdicatione proprietatis.* Quæ adjunctio ſane ſupervacanea foret, niſi Caſtitatem & Paupertatem, quas jam antea ex vi Regulæ obſervare debebant, hic præſcriberet *promittendas* & ex *promiſſione* obſervandas, uti promittebant & obſervabant obedientiam etiam ex voto. Et multo magis ſupervacanea foret adjunctio illa, ſi jam olim à temporibus Eliæ & Eliſei, ſine interruptione, talia vota in uſu ipſis fuiſſent.

10 Hinc eſt quod ego principium Ordinis ſeculo Chriſti XII affigam, & inde per veram certamque Chronologiam, ſucceſſionem ejus, numquam apud idoneos auctores interruptam, ſolide demonſtrem; ante illud ſeculum fruſtra apud idoneos auctores quærens veri nominis Inſtitutorem, Legiſlatorem, Approbatorem, Confirmatorem, Generalem, Provincialem, Priorem; imo nomen ipſum Ordinis Carmelitani; uti cognoſcere licet ex Reſp. mea ad Exhib. Art. 16 toto, & alibi.

11 Contra hæc venit P. Sebaſtianus in Exhibitione ſua Art. 16, & recentius Reverendiſſ. P. de Villalobos in Brevi Chronologia Religionis perfectæ, ſuperadditæ vulgari; nec non in ſua Hiſtorico-ſacra & Theologico-dogmatica Diſſertatione de Vera Origine & progreſſu Ordinis, nuperrime in lucem edita. Uterque auctor Ordinis ſui, ab Eliæ temporibus repetita, ejuſque perpetuæ ſucceſſionis

Chro-

Chronologiam texere videri volunt. Qualem autem? Non annos singulos, aut singulos decem aut viginti, aut quinquaginta distinguentes; sed secula integra atque integra lustra majori facilitate, quam probi Chronologi annum unum, transilientes. Totum quippe spatium temporis ab Elia usque ad Christum, quod est fere annorum mille, ita decurrunt uterque chronologicè, ut toti monstrare intenti, fuisse *Filios Prophetarum, Rechabitos, Essenos, Assidæos*, & nescio quas aliorum sectas, per quos ab Elia ad Joannem Bapt. successio Ordinis transmissa sit; nullum apte distinguant tempus, quo alii illorum aliis successerint, quo cœperint, quo finierint: neque explicant quo casu Filii Prophetarum, Rechabitæ, Esseni, qui diversa inter se instituta sectati fuerunt, in unam coaluerint Religionem Carmelitanam.

12 Chronologia, recte ordinata atque distincta, jure suo appellari potest anima Historiæ, & mensura veritatis ejus: si vero recte ordinata distinctaque non est, non animat Historiam, sed exanimat potius; neque ejus metitur veritatem, sed falsitatem detegit, ipsamque incredibiliorem reddit. Quisquis me chronologice docere vult continuatam nec umquam interruptam successionem Religionis Catholicæ Romanæ, à Christo Domino huc usque; frustra est, si distinctius definire tempora ejus & gesta non possit, quam per secula aut lustra integra; si Pontifices Romanos integris seculis non possit ulli certo tempori alligare; si non possit illorum decessores successoresque ullos indicare; si in Ecclesia usum fuisse præcipuorum mysteriorum aut Sacramentorum, puta Baptismi, Eucharistiæ, Sacrificii Missæ, Sacrorum Ordinum, non possit certo monstrare. Si vero etiam non possit nominare pro seculis integris Pontificem Romanum, Patriarcham, Episcopum ullum, neque ullum omnino Catholicum hominem nominatim proferre, ecclesiasticum aut laicum; sanctum aut impium; principem aut plebejum, virum aut feminam; quis tamen Chronologum credat chronologiam texuisse bonam, aptamque persuadere, continuatam tot seculis fuisse Ecclesiam Romanam?

13 Habes hic, Lector, veluti in schemate adumbratam Chronologiam Ordinis Carmelitani, ab Elia usque ad S. Bertholdum, per secula omnino viginti duo. Secula ibi tantum distinguuntur inter se post Christum; ante Christum ne distinguuntur quidem; sed decem integra transiliuntur per modum unius, summa cum facilitate. Nullus ibi sufficienter monstratur, certo tempore, imo nec omnino monstratur, in Religione sua ante Christum emisisse vota religiosa; aut Obedientiam, Castitatem, ac Paupertatem (sine quibus Religio, qualem hic intelligimus, nulla est) ex voto observasse; ne Institutor quidem ejus Elias, aut unicus, qui nominatim producitur, in regimine successor Eliseus; altùm de votis istiusmodi tacentibus sacris Litteris sanctisque Patribus; & fidem in horum silentio non merentibus, qui frustra citantur, aliis, tametsi subtilibus horum temporum Theologis. Quæ facta sunt inquirimus hic; non quæ fieri potuerint fortassis.

14 Nullus in tota Chronologia ista, post Eliam atque Eliseum, nominatur Moderator Ordinis supremus, seu Generalis seu Provincialis, sive Prior, nisi forte Joannes Baptista: multo minus recensentur eorum decessores successoresve; principium aut finis regiminis; præclara, aut ulla gesta. Nullæ totâ Chronologiâ allegantur bullæ aliæve litteræ Summorum Pontificum seu veteris seu novi Testamenti, aut Patriarcharum, aut Episcoporum;

porum; aut Regum Principumque secularium, quibus Ordo approbetur, confirmetur, admittatur in possessionem alicujus loci, donetur fundis, laudetur à gestis aut vituperetur. Nullus denique totâ Chronologiâ nominatur veri nominis Carmelita Religiosus: imo vix ullus homo ex prædictis sectis ibi innotescit nomine suo, nisi forte Jonadab inter Rechabitas, & Judas Machabæus inter Assidæos.

15 Hisce ita suppositis, manifestissimum est, nullam ex talibus Chronologiam posse concinnari, aptam ad probandam successionem unius ejusdemque seu Ecclesiæ Catholicæ Romanæ, sive Religionis Carmeliticæ, continuatam à principio utriusque suo. Eadem Chronologia ineptior etiam foret, si quis Catholicus Romanus vere continuatam Ecclesiæ suæ, aut Carmelita Religiosus vere continuatam Ordinis sui successionem porro vellet ostendere per varias hominum congregationes, quæ toto, quod supponitur aut præsumitur, tempore successionis, extiterint quidem, una post aliam; sed tam inter se ex doctrina vel instituto cuique proprio diversæ; quam ab Ecclesia Catholica Romana vel ab Ordine Religioso Carmelitarum alienæ. E. G. Si Catholicus Romanus pro successione chronologica Ecclesiæ suæ evincenda monstraret, extitisse certis successive temporibus alias atque alias sectas, Gnosticorum, Donatistarum, Arianorum, Nestorianorum, Monothelitarum, Albigensium, Hussitarum, Lutheranorum, quas totum tempus, quo vera Romana Ecclesia extitit atque duravit, successive unam post aliam implevisse hic supponamus; numquid is Ecclesiæ Catholico-Romanæ, cujus una semper eademque fuit ac esse necessario debet doctrina fidei, successionem & chronologiam egregie probaret? per sectas nempe, quæ tametsi non pauca habuerint communia cum vera Ecclesia, in punctis tamen essentialibus nonnullis ab illa discrepabant & extra Ecclesiam factæ sunt? Similis est probatio, quam afferunt PP. Carmelitæ pro Ordine suo vere religioso; quando successionem ejus repetentes à temporibus Eliæ, inserunt Chronologiæ suæ Filios Prophetarum, Rechabitas, Essenos, Assidæos; quorum sectæ tam sunt diversæ inter se, & magis diversę ab Ordine Carmelitano vere religioso; quam præmissæ hæreticorum sectæ sunt diversæ tum inter se, tum ab Ecclesia vere Catholico-Romana.

§. II. *Varia auctoritas Scriptorum ad fidem faciendam.*

QUisquis huc æquus Lector accesserit, de probitate & antiquitate Chronologiæ Carmelitanæ ex testimoniis scriptorum, non antiquorum, judicaturus; velim Historicum esse vel tantisper fieri, non considerantem quam numerosa auctorum, idem forte nunc sentientium, turba proferatur (solet eorum numerus major aut minor majorem plerumque probabilitatem afferre quæstionibus speculativis ac theologicis, non item historicorum factis antiquis) sed quam prope abfuerint Scriptores à tempore & loco, quibus res, de qua disputatur, gesta sit; quos ipsi (si recentes sunt) duces habuerint; quam antiquos, quam prudentes, quam fideles: an omnes unum, ut sæpissime fit, secuti sint: hoc enim casu obtinebit effatum Melchioris Cani, omnes simul in factis historicis majorem non facturos fidem, quam illum unum quem secuti sunt: ab illo siquidem totum habent quod habent, & nil amplius habent.

17 Si quæritur E.C. an possibilis fuerit in Lege veteri status vere religiosus; disputent Theologi, etiam hodierni; accedentes ad alterutram oppositarum sententiarum, singuli aliquam ei probabilicatem afferent majorem judicio suo. Si vero quæritur, an reipsa fuerit in Lege veteri status vere religiosus, id est, an fuerit Congregatio aliqua, quæ se obstrinxerit Deo per vota Castitatis, Paupertatis, atque Obedientiæ perpetuæ, cum id ad factum pertineat, nunc sciri sine testimonio divino aut humano non magis potest, quam sciatur, an stellæ cœli, aut arenæ, quæ sunt in littore maris, sint determinate pares, an determinate impares.

18 Testimoniū porro scribentis aut asserentis, aliquid factum esse, tanto est credibilius, ceteris paribus, quanto propius abest à tempore, quo factum sit, is qui testatur. Sic scriptor rei gestæ contemporaneus, siquidem vir probus sit, summam meretur fidem: si seculo uno re gestâ posterior vixerit, merebitur minorem: si duobus, tribus, & sic porro, seculis inde removeatur, minorem ac minorem semper pro gradu remotionis obtinebit. Si à mille, aut bis mille annis aliquid factum fuisse asseruerit ipse primus; sine teste multò antiquiore, non putem ullum tam cæce credulum esse, ut ei fidem adhibeat.

19 Quippe qui tempore remotior est, si non habet fide dignum scriptorem quem sequatur, aliùnde non potest asserta sua confirmare, quam ex fama & traditione hominum: quæ si ad spatium centum, ducentorum, trecentorumve annorum aliquid veritatis retineat sine scripto testimonio; ita paulatim variari solet, pro affectu rem narrantium ac posteris tradentium, ut dissimilis omnino sibi tandem evadat, ac non raro à diversis familiis nationibusve (quolibet quod sibi suisque gloriosius videtur, quodam naturæ impulsu concipiente) res eadem contrario plane modo referatur, imo & scribatur tandem. Exempla hujusmodi, multis post rem gestam annis ex diversa traditione conscriptæ, passim obvia sunt in Historiis & Sanctorum vitis. Unde patet, quam exiguam aut potius nullam mereatur fidem scriptor, aut plures etiam simul, hujus aut priorum trium seculorum, in iis, quæ ab Elia decimo ante Christum seculo gesta esse asserunt, nescio ex qua traditione Ordinis; quæ ipsa traditio nusquam à majoribus cognita, nusquam scripto relicta esse, ostenditur.

20 Dic mihi nunc, amabo te, cum per annos bis mille nec divino nec humano testimonio ullo constiterit, Eliseum Prophetam fuisse raptum curru igneo in cælum (uti constat, raptum fuisse Eliam;) si post annos bis mille Scriptor aliquis id primùm asseruisset E.G. seculo Christi 13, aut nunc assereret, teste nullo antiquiore allegato aut invento; an tu hoc asserenti de Eliseo adhiberes fidem? Si deinde istius unius & primi, raptum Elisei asserentis, exemplo & auctoritate alii post ipsum plurimi seculo 14 & sequentibus idem assererent; an horum asserta pluris facienda essent quam dictum primi: aut primi dictum, ideo, quod plures idem postea ex ipso referant, amplius valeret aliquid ad fidem faciendum?

21 Si porro tot recentioribus scriptis, sæpe lectis vel auditis, præoccupatus aliquis nunc juraret, se raptum Elisei constanti traditione à majoribus, accepisse; quantum fidei apud viros prudentes merituram putes traditionem illam, facti tam singularis, & per se vix credibilis, tot seculis sine testimonio scripto transacti; & à solis recentioribus, unum non antiquum secutis, asserti? Ego, uti raptum talem sine antiquiori testimonio

prudenter credi nullum posse autumarem; ita neque admitti prudenter posse existimarem, tam antiquam esse de tali raptu traditionem, ut propterea credi sine hæsitatione deberet aut posset, nisi ipsa traditio comprobaretur, apto testimonio aut alio argumento, vere antiqua esse.

22 Quod si factum transiens, & exigui temporis, & uno tantum loco gestum, paucisque visum; quale fuisset raptus Elisei, post bis mille, aut mille tantum, aut pauciores etiam annos prudenter credibile non sit; nisi intra illud spatium sufficienti auctoritate testatum fuerit; quanto minus credibilis erit res permanens, & multis seculis continuata, & in totius mundi conspectu variis locis gesta; si de illa, quingentis, mille, aut bis mille annis elapsis, nemo scriptis suis mentionem fecerit? Talis autem fuisset institutio Ordinis religiosi, sub tribus votis paupertatis, castitatis & obedientiæ continuati per secula viginti & amplius; qui per varias orbis plagas & collegia dispersus fuerit; qui santimonia vitæ & exemplis virtutum ubique præluxerit aliis, qui præcipuos quosque Heroes ac Prophetas, inter suos numeraverit; qui una fuerit & sola religiosa familia in mundo seculis pluribus. Quod si talis Ordo ignoratus fuerit omnibus ubique, viginti seculis, quibus continuasse dicitur: gravissima profecto argumenta afferat oportet, qui post tam diuturnam ejus ignorationem, ipsum credibilem aut cognitum reddere præsumit. Mox videbimus, qualia argumenta sint, quibus talis Ordo adstruatur atque fundetur; postquam sectas proposuerimus, per quas Ordo continuatus sit; ac inspexerimus an, & quibus Elias ipsum instituerit.

§. III. *Per quos Chronologia Ordinis Carmelitani continuata sit.*

Præcipuæ variorum sectæ, quæ Carmelitis religiosæ professionis sunt, atque Ordinem ipsorum propagarunt ab Elia usque ad Christum, enumerantur, *Filii Prophetarum*, *Rechabitæ*, *Esseni*, *Pythagorici*, *&* *Assidæi*. De singulis, & singulorum institutis dicenda sunt pauca.

24 *Filii Prophetarum*, qui & *Prophetæ & Prophetarum Cunei*, ut fatetur Lezana, jam inde à Samuele Propheta instituti fuerunt, annis fere 300 ante Eliam; ut certis in Collegiis seu Seminariis (uti fere nunc etiam fieri videmus in Ecclesiis Cathedralibus) educati doctique, suis temporibus canerent psallerentque divinas laudes, quod ex sacris litteris certissimum est. Hi certam regulam servaverint in Collegiis istis suis, ut par est credere, & uni Præsidi obediverint: sed obedivisse ex voto, aut castitatem paupertatemve vovisse, quis credat? præsertim cum etiam constet ex 4 Reg. cap. 4 ℣. 1, ipsos habuisse uxores suas.

25 *Rechabitæ*, anno circiter 800 ante Christum, à Jonadab (quem discipulum Elisei facit Lezana, sed non probat), orti, & à patre ejus Rechab denominati, una domus fuerunt, tenaces instituti sui: id quod ipsi post sesqui seculum ita describunt Jeremiæ 35: *Jonadab, filius Rechab, pater noster, præcepit nobis, dicens Non bibetis vinum vos & filii vestri, usque in sempiternum; & domum non ædificabitis, & sementem non seretis, & vineas non plantabitis nec habebitis: sed in tabernaculis habitabitis cunctis diebus vestris, ut vivatis diebus multis super faciem terræ in qua vos peregrinamini. Obedivimus ergo voci Jonadab, filii Rechab, patris nostri, in omnibus*

quæ præcepit nobis; *ita ut non biberemus vinum cunctis diebus nostris, nos & mulieres nostræ, filii & filiæ nostræ ..... Cum autem ascendisset Nabuchodonosor Rex Babylonis ad terram nostram, diximus; Venite & ingrediamur Jerusalem à facie exercitus Chaldæorum, & à facie exercitus Syriæ; & mansimus in Jerusalem.* Nihil ego hic invenio Rechabitis commune cum Carmelitis: neque enim castitatem paupertatemve servare potuerunt, cohabitantes uxoribus & familiam alentes; neque obedierunt ex voto, sed ex præcepto patris sui: nisi forte commune fuerit quod utrique extra populi frequentiam in montibus aut rure instituti, contra institutum suum civitates postea inhabitare cœperint, fugientes exercitus hostiles, illi quidem Chaldæorum, isti vero Saracenorum; & recipientes se in civitates, ibi commodius, quam rure aut in montibus, manserunt.

26 Interea reflectere lubet, Rechabitas istos non minus differre à filiis Prophetarum prædictis, qui primum antiquitatis Carmelitanæ fulcrum sunt, quam differunt ab ipsis Carmelitis; qui tamen utrosque, id est, tam Rechabitas quam Filios Prophetarum, ob singularem aliquam religionis aut rigoris speciem, faciunt Ordinis Prophetici, ut facere possint Ordinis Carmelitani. Filii enim Prophetarum ab obitu Elisei desinunt nominari in veteri Lege, eatenus superstites: Rechabitæ vero, annos circiter ante ejusdem obitum quinquaginta, jam *erant clari in Israel*, teste Lezana ad annum mundi 3159. Filii Prophetarum, eorumque Collegia & Cunei, jam instituti erant, uti dictum est, fatente etiam Lezana, à temporibus Prophetæ Samuelis: Rechabitæ, autem alium institutorem, quam patrem suum Jonadab filium Rechab, annis 300 Samuele posteriorem, non agnoscunt: habebantque *mulieres* (sive *uxores*, ut Vatablus legit) & *filios* & *filias suas* vere carnales; uti Jonadab ipse vere carnalis filius erat Rechab: neque aliud quidquam connexionis habuerunt cum Filiis Prophetarum Rechabitæ isti; quam nunc habeat Ordo Carmelitarum cum Dominicanis aut Franciscanis; quibuscum scilicet uti Carmelitæ conveniunt in eo quod Ordo religiosus sint à vulgo discreti, & tria vota profiteantur; sub aliis tamen atque aliis Legibus ac Institutoribus vivant; Ordines unde etiam diversi sunt inter se: ita Filii Prophetarum cum Rechabitis illud commune habuerunt, quod singularis observantiæ, & severioris cujusdam disciplinæ institutum supra vulgus sectarentur; sub diversis tamen institutoribus, sub diversis legibus, diversis in locis, diversis etiam temporibus. Illi enim in urbibus domibusque ad psallendum Deo pridem educabantur: hi postea extra urbes sub tabernaculis ruri habitabant ex instituto suo. Filiis Prophetarum non legitur vetitus fuisse vini usus; legitur fuisse vetitus Rechabitis. Illi colebant castitatem (ut quidem docent Carmelitæ, contrarium licet suadente Regum Historia lib.4 cap.4 ℣.1.) hi utebantur uxoribus suis, & propagabant per se domum suam Rechabitarum per filios & filias, uti dictum est ex Jeremiæ cap.65.

27 Nunc ad Essenos, quos sub annum 300 ante Christi nativitatem successisse Rechabitis cupit monstrare Lezana: licet non minus à Rechabitis, quam Rechabitæ à Filiis Prophetarum; diversos. Horum *Essenorum* origo: auctor, institutum, & reliqua usque ad Christum, incertissima sunt; nullam ipsorum mentionem faciente sacra Scriptura, & Baronio nullos agnoscente nisi paulo ante adventum Christi, idque acriter proban-

te. Illud tamen satis certum videtur ex Josepho Hebræo, aliisque quod matrimonio abstinuerint perpetuo: sed æque certum ex eodem est, non abstinuisse ex motivo religionis in Deum, aut ex voto servandæ castitatis, sed ex eo quod *cavendam putarent intemperantiam feminarum*; credentes, *nullam earum uni viro fidem servare*. Eadem Essenorum secta perseveravit diutius post Christum usque ad seculum 13., quando Jacobus de Vitriaco appulit in Terram sanctam, ipsosque describit, ut supra Josephus, & vocat *Deo odibiles, & hominibus contemptibiles*.

28 Longe ab illis diversi sunt Esseni, quos describit Philo; quosque etiam sancti Patres inter primos Christianos, circum Alexandriam sub S. Marco institutos, referunt. Si jam PP. Carmelitæ hosce Essenos, Philoni laudatos, pro Carmelitis, quamvis longe à Carmelo dissiti fuerint, adoptent; videant quo pacto suppleant hiatum in Chronologia quingentorum fere annorum, quot inter Rechabitas & Philonis Essenos intercedunt. Si vero malint continuare successionem suam per Essenos antiquiores, de quibus Plinius & Josephus; considerent, quæso, an decorum sibi futurum sit, admittere inter suos gentem, *Deo odibilem & hominibus contemptibilem*. Considerent etiam, an facere possint Religiosos, ex voto castos, illos qualescumque castitatis cultores, qui ob solam feminarum intemperantiam & infidelitatem matrimonio abstinebant. Considerent insuper, quo argumento docere possint, antequam asserant, eosdem illos paupertatem atque obedientiam ex professione religiosa & voto coluisse. Non putem, scriptores Gentiles & Judæos, qui fere soli de Essenis antiquioribus agunt, tale argumentum subministrare. Certe Josephus apud Lezanam ad annum mundi 3545 num. 53 enumerans multa juramenta (quæ Lezana pro votis computat) ab Essenis, priusquam associarentur, præstanda; nihil omnino habet de paupertate, castitate, aut obedientia, simili juramento firmata aut firmanda. Considerari denique potest (ut de situ illorum Essenorum, quos Plinius remotissimos à monte Carmelo, ad mare mortuum & ultra collocandos putat, nihil dicam) an ulla ratio alia sit ipsos faciendi Carmelitas, religiosa vota professos, atque attollendi ad annum 500 ante Christum, consentiente nemine & Baronio contradicente; quam ut per ipsos suppleatur in successione (quæ utique interrumpi non debet) defectus quingentorum annorum.

29 *Pythagorici*, ut inquit Lezana in Indice tomi 1 Annalium, fuerunt *similes Essenis, in aliquorum castitate, in paupertatis amore, vitâ communi, obedientiâ, Numinis cultu, silentio, tironum instructione, albarum vestium usu, cœnobiali vitâ, in feminis ejusdem formæ vivendi*. Imo ad annum 3545 num. 32 idem Lezana, cum & ex Bolduco docet, Pythagoræos atque Essenos *ejusdem instituti fuisse*; idque probat, tum *ex pluribus, in quibus illi inter sese conveniebant*, tum *ex Herodoto, Strabone, Laërtio, & Josepho*. Nunc ego capere mihi videor illorum doctrinam, qui Pythagoram pridem fecerunt Carmelitam. Si enim Pythagoræi, & à fortiori Pythagoras eorum magister, *ejusdem instituti sunt* cum Essenis, Esseni vero sint instituti Prophetici sive Carmelitani; consecutio manifestissima evincit, Pythagoræos & Pythagoram fuisse etiam instituti Prophetici seu Carmelitani: imo fuerint tales in gradu perfecto, sub professione votorum religiosorum. Nam Esseni, professi fuerunt tria vota paupertatis, castitatis & obedientiæ (horum siquidem votorum professio præcipuè constituebat Essenos

Essenos in perfectiori vitæ gradu & statu religioso) Pythagorici autem & Pythagoras *ejusdem instituti fuere* cum Essenis; ergo etiam professi fuerunt tria paupertatis, castitatis & obedientiæ vota; & fuerunt in statu religioso tam perfecto, quam fuerunt Esseni ipsi.

30 Hinc porro conficietur aptior successio Carmelitana, & firmior nexus chronologicus Rechabitarum cum Essenis; qui omnino haberi non potest, nisi per Pythagoricos prædictos. Absque his enim nescitur, quando orti sint Esseni; interponentibus nonnullis, inter ipsos & Rechabitas, secula aliquot integra. Nescitur, quis Essenis leges suas præscripserit. Nescitur, ubinam terrarum primas sedes habuerint. At Pythagorici sciuntur institutorē suum habuisse Pythagorā, & hunc fuisse in monte Carmelo, & seculo ante Christum sexto, quando adhuc supererant Rechabitæ: quos, si dixero, ipsum in Carmelo excepisse, & ritibus scientiaque sui instituti imbuisse; non existimo id negaturos Carmelitas. Cur tamen Pythagoram cum suis plerumque non proponant in Chronologia Ordinis (quamvis & in partem ejus illos referat Lezana) rationem ipsi reddant.

31 *Assidæi* annis 160 circiter ante Christum innotescunt ex libro 1 Machabæorum; cumque Lezana ad annum mundi 3545 num. 8 & 9, ex Josepho probatum putet, Essenos atque Assidæos eosdem fuisse; nihil est cur Essenorum principium multo altius repetamus, nedum cur ad annum 500 attollamus ante Christum. Appellantur Assidæi illi libro citato, *Synagoga Judæorum, fortis viribus ex Israel*; dicunturque *bella nutrire & seditiones movere, nec pati regnum esse quietum*. Præficitur ipsis Judas Machabæus, *Prophetici*, sive Carmelitici, *Ordinis alumnus*; *utpote Essenus vel Assidæus*, ut ait Lezana ad annum mundi 3889 num. 6. Neque vero alius est ab Eliseo usque ad Joannem Baptistam, qui æque celebratur inter Carmelitas ac Judas ille. Ego interim vota ejus religiosa requiro, & invenio copulatum uxori: requiro exercitia monachalia, & invenio militaria præcipue. Lego enim 1 Machab. 2 ac 3, quod *præesset Assidæis Judæorum*, qui *bella nutriunt*; quodque *dilatavit gloriam populo suo, & induit se loricam sicut gigas, & succinxit se arma bellica sua in præliis, & protegebat castra gladio suo*.

32 Hæc aliaque hujusmodi plura ibidem lego, generose quidem & bellicose gesta à Juda Assidæisque ipsius, sed non satis apta monasticam professis. Equidem non capio, quomodo illos conciliare quis possit cum decessoribus suis in ordine Prophetico Rechabitis. Hi certe minime militares erant, malueruntque transgredi præceptum & institutum patris sui Jonadab, relinquendo tabernacula & fugiendo rure in urbem, quam bellicis immisceri tumultibus: Assidæi vero cum suo Duce militiam sequuntur sua sponte, & quasi ex instituto sibi proprio. Nisi forte Propheticus atque adeo Carmeliticus Ordo, qui in Rechabitis erat contemplativus & solitarius, in Assidæis factus sit militaris, mansitque nihilominus Ordo idem; aut eadem Regula, quam Elias instituto à se Ordini reliquisse creditur ab aliquibus tam diversa fuerit, quam fuerunt diversæ ipsiusmet actiones atque vicissitudines vitæ, modo solitarie in monte aut spelunca sedentis latentisve, modo belligerantis & Prophetas Baalis virosve quinquagenarios occidentis. Si autem actiones tam diversæ pro diversis etiam Regulis fuerint posteris ejus; tot Ordines diversos instituerit Propheta, quot sectæ inveniuntur in veteri Lege, quæ actiones ipsius aliquas præ aliis sibi in exemplum proposuerint elegerintque imitandas. Neque poterunt Car-

melitæ Ordinem suum per tot sectas, inter se moribus & instituto diversas, magis continuare ab Elia; quam Jesuitæ suum per Minoritas, Norbertinos, ac Cistercienses, possint continuare à S. Benedicto.

33 Nihilominus, ut hæc sunt, prædicti omnes, Assidæi, Esseni, Rechabitæ, Filii Prophetarum, tametsi inter se vita, moribus, disciplina, exercitiis fuerint diversissimi, unus fiunt Ordo Propheticus, ut omnes & singuli eorum fiant Carmelitæ: non tamen illi qui ante Eliam Ordinis Prophetici fuerunt, sed qui postea. Docent enim, Ordinem Propheticum antiquissimum, diu ante Samuelem in Prophetis Job, Moyse, Jacob, aliisque cœpisse; deinde magis formatum à Samuele, & in collegia quædam distributum cœpisse quibus ipse præfuit, ideoque *Princeps Prophetarum* passim appellatur, teste Lezana; tandem vero sub Elia eumdem Ordinem Propheticum, factum esse religiosum, *cum tribus Obedientiæ, Paupertatis & Castitatis etiam perpetuæ votis*, ut docet idem Lezana ad annum mundi 3127 n. 15.

§. IV. *An Elias potissimum mutaverit Ordinem Propheticum in Religiosum; quibuscum; & quos successores habuerit.*

CUr autem sub & ab Elia potissimum hic Ordo factus est religiosus? Ut verum fatear, inspectis argumentis, quæ ex unico Joannis Hierosolymitani libro, mille quadringentis, ut Carmelitæ fatentur; ut vero communis mecum tenet sententia, bis mille quadringentis post Eliam annis scripto (priorum enim scriptorum aut temporum habentur nulla) præcipue affert Lezana, aliud non invenio efficacius, quam beneplacitum atque præoccupatam in illud voluntatem Carmelitarum. Quid enim probat, quod Dominus Eliæ dixit 3 Reg. 17: *Recede hinc, & vade contra Orientem, & abscondere in torrente Carith, qui est contra Jordanem: & ibi de torrente bibes, corvisque præcepi ut pascant te ibi?* Quo pacto hinc inferas, Eliam hic, obediendo præcepto Domini, emisisse vota tria, aut etiam unum solum, aut instituisse Ordinem religiosum? Imo qui potuit ibi ordinem instituisse, ubi omnino solus homo fuit, nisi eum instituerit cum corvis altoribus suis?

35 Dic, amabo te, quid amplius illa evincant pro institutione ordinis Religiosi aut emissione votorum; quam ista, quibus idem Dominus pridem præceperat Abraham: *Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui, & veni in terram, quam ego monstravero tibi: faciamque te in gentem magnam, & benedicam tibi, & magnificabo nomen tuum; erisque benedictus?* Hæc sane propius quam illa, absunt ab Euangelico textu, ubi Apostoli à Christo vocati Matth. 4, *relictis retibus & patre secuti sunt eum*: & ab illo Matth. 19, ubi omni, *qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut agros* propter Deum, *centuplum* promittitur & *vita æterna*. Reliquit enim plura Abraham, nec minus prompte quam Elias; & promissionem, mercedis ampliorem accepit à Domino.

36 Dic porro, quinam, quot, & unde noti, quibuscum Religionem suam inchoavit Propheta. In Carith enim fuit solus, ut dixi, homo cum corvis. In Carmelo nullos lego ipsum congregasse, nisi Prophetas Baal: quibuscum si Ordinem suum ibi instituit, eodem pene momento

mento

mento ipsum extinxit cum iisdem Prophetis. Si quis mihi afferat filios Prophetarum aut alios, quibuscum Ordinem inchoaverit; is prius in Carmelum illos adducere debet ad Eliam, viâ aliquâ reperibili, quàm prætendat, ibi simul cum ipso Ordinem inchoasse. Scriptura sane, nominans Filiorum Prophetarum Collegia in Bethel, Galgala, Jericho; nusquam ullos adducit in Carmelum sub Elia. Imo ne nominat quidem prius *Filios Prophetarum*, quam cum Elias rapiendus erat curru igneo; & tunc per ipsos transiens, neminem eorum verbo allocutus, aut alio signo dignatus fuit; nedum Discipulos suos aut Monachos agnovit: sed neque ipsi quidquam Eliæ locuti sunt, aut signum aliquod subjectionis dederunt. Solum leguntur, transeuntibus illac Elia & Eliseo, egressi esse *Filii Prophetarum, qui erant in Bethel & in Jericho ad Eliseum, & dixisse ei* (Eliseo) *Numquid nosti, quia hodie Dominus tollet Dominum tuum à te?* Quod si discipuli aut Monachi Eliæ tunc fuerint filii Prophetarum, uti dicitur tunc fuisse Eliseus: cur appellant Eliam dominum *tuum* Elisei; & non potius *nostrum*, uti appellare debuissent si etiam suus ipsorum fuisset Dominus?

37 Dic etiam, quis Eliæ terris erepto successit in regimine novi Ordinis religiosi Superior? Eliseus, inquies. Sed unde probas? Cum enim unxit, jussus à Domino, Eliseum *Prophetam post se*; aliud ei non contulit, quam quod jubebatur conferre, donum prædicendi absentia & virtutem operandi mirabilia: quæ nullam per se habent connexionem cum superioritate in regimine Ordinis monastici religiosi. De eodem nihilo facilius, quam de Elia, monstraveris, ubi, quando, quomodo, vota religiosa professus fuerit; aut quos religiosos, talia vota professos, rexerit. Præfuerit Eliseus filiis Prophetarum & collegia eorum visitaverit: id non magis probat, ipsum fuisse Religiosum, aut Religiosis sub trium votorum obligatione viventibus præfuisse; quam probet, Samuelem, & quibus ipse præfuit, Cuneos Prophetarum, fuisse vere tales Religiosos. Subesse enim & visitari ab alio, etiam in commune viventes, nullum infert ligamen votorum religiosorum, nequidem in Lege nova, nedum in veteri, sive in eo qui præest visitatque, sive in iis qui subsunt & visitantur, uti patentissime patet.

38 Longe etiam difficilius est invenire Superiorem tertium (de quarto enim, quinto, & ceteris usque ad Joannem Baptistam inveniendis, pridem desperatum est) qui mortuo Eliseo successerit. Varias hic itur in conjecturas; aliis Abdiam, aliis Jonadab, aliis Jonam Prophetam Eliseo subrogantibus. Ultimum Lezanæ, ad annum mundi 3204 n. 9, *probabilius* videtur, sed *non certum; Cum neque in sacra Pagina*, inquit, *neque in nostris historiis aliquid de hoc reperiatur:* imo etiam si reperiretur in historiis Carmelitanis, recentiores illæ sunt omnes, quam ut fidem per se faciant in re tam antiqua. Utinam autem Lezana sacram Paginam in hujusmodi semper consuluisset, ac velut regulam in antiquissimis factis asserendis ubique adhibuisset; non tam multa asseruisset, quæ æque facile & potiori jure negantur quam asserta sunt; & negata, probari non possunt!

39 P. Sebastianus multo facilius hic sese expedit quam Lezana, existimans Art. 16 §. 2 n. 17, nihil magnopere sibi de successore Elisei primo, aut aliis deinceps per annos amplius 800, laborandum esse; imo neque laborandum sibi, ut ostendat singulis seculis fuisse subditos vere Religiosos, multo minus ut explicet ullorum gesta, virtutes, professionem votorum,

aliave in particularis ; rarus, se texuisse chronologiam Ordinis bonam, & successionem nullo tempore interruptam, dummodo *demonstret Elianum institutum perseverasse usque ad tempora Christi*, ex eo (ut putat Art. 16 §. 3 n. 24) quod *in Actis Apostolorum fiat mentio de Prophetis & Filiis Prophetarum; per quos interpretes intelligunt*, inquit, *Eliæ & Elisei discipulos, qui tempore Eliæ ac Elisei sic appellabantur; licet postea variis de causis etiam variis nominibus fuerint appellati.*

40 Magnus profecto & generosus saltus chronologicus, ab Elia & Eliseo ad Christum usque! Vellem interea scire, quinam sint Interpretes illi, & cujus auctoritatis, qui locum istum Actorum sic explicant, uti optat P. Sebastianus, nullum citans. Locus Actorum indicatus habetur cap. 3, ubi curato claudo ad Portam speciosam, *accurrit omnis populus stupentes*, quos Petrus pro concione mox alloquens, sic orditur; *Viri Israelitæ, quid miramini?* eosque postea excitans ad credendum in Christum, ait.: *Vos estis Filii Prophetarum & Testamenti, quos disposuit Deus ad Patres nostros, dicens ad Abraham, Et in semine tuo benedicentur omnes familiæ terræ &c.* Nonne meridiana luce clarius est, ibi appellare Apostolum *filios Prophetarum*, quos ante appellaverat *Viros Israëlitas*, id est totam multitudinem suorum auditorum? Vel igitur terminus ille, *Filii Prophetarum*, probat, omnes illic congregatos, fuisse Religiosos Carmelitas; vel non probat ullũ talem illic fuisse. Videamus modo, quibus fundamentis hæc doctrina, & principium inde ducens Chronologia, nitantur.

§. V. *Fundamenta, quibus antiquitas & successio Ordinis Carmelitani chronologica inædificata sit.*

PRæcipua sunt, auctoritas trium Scriptorum, à tribus civitatibus Patriarchalibus, Antiochia, Hierosolymis, & Constantinopoli denominatorum. Deinde Traditio Ordinis ipsius. Tertium, Breviaria, tum Romanum, tum Carmelitanum, à S. Congregatione Rituum legi in Ordine permissum. Quartum denique Bullæ aliquot Pontificiæ. Hic de tribus, quæ dixi, scriptis & scriptoribus agendum: postea de aliis sigillatim.

42 Primũ scriptum, quod PP. Carmelitæ post Ribotum suum citant, est *Speculũ perfectæ militiæ primitivæ Ecclesiæ*. Auctorem ejus vocant Josephum Antiochenum, & credi volunt, seculo Christi secundo vixisse.

43 Alterum est liber *de Institutione monachorum, in veteri Lege exortorum & in Lege nova perseverantium*. Auctorem ejus faciunt Joannem Hierosolymorum Patriarcham 44, qui S. Hieronymi coævus atque æmulus vixit sub annum 400 & initio seculi quinti.

44 Tertium est Epistola de *Processu & variis Regulis Ordinis Carmelitarum*; à S. Cyrillo Constantinopolitano, tertio Ordinis Generali, ut ajunt, missa ad Eusebium Eremitam montis Neroï anno 1230.

45 Notandum hic primo, & sedulo, quod horum trium Scriptorum nulla uspiam memoria aut vestigium reperiatur ante seculum 14, nulla ante Ribotum, qui locum ex eo unicum, nescio unde, ubi repertum, descripsit eodem seculo ad finem vergente, sub annum 1370 vel 80.

Notandum secundo, & æque sedulo, quod Historici, non Carmelitæ, passim omnes eadem scripta vel allegare dedignentur;

dignentur vel repudient ut apocrypha, ut dixi. & ostendi in mea ad Artic. 13 Responsione; de Josepho quidem, §. 3; de Joanne vero §. 5, de Cyrillo denique, §. 12.

46 Notandum tertio, quod Bellarminus & ceteri post eum, scriptorum ecclesiasticorum catalogum texentes, Josephi atque Cyrilli, etsi in Speculo Riboti lecta nomina, præterierint: Joannis autē Jerosolymitani sic meminit Bellarminus, ut nomen quidem ejus referat, librum tamen ei de Institutione Monachorum splendide abjudicet, tamquam *scriptum ab aliquo longè posteriori*; & hoc probat, sic prosequens: *Siquidem in eo libro dicit Auctor, se esse Ordinis Carmelitarum, & describit habitum Carmelitarum. At illis temporibus nomen Carmelitarū Religiosorum erat plane inauditū; ut etiam Cardinalis Baronius affirmat tomo 6 Annalium ad annum 444. Adde quod stylus est hominis Latini, & temporum posteriorum.*

47 Hęc Bellarmini & aliorum, judicia talia ex professō & longo usu tractantium, nulloque partium studio hic saltem distractorum, cuivis potiora esse debent, quam Riboti Carmelitæ, ejusque sequacium, quantumvis multorum, placita. Illorum judicia contra prætensam libri antiquitatem ego pluribus stabilio in Resp. Art. 13 §. 5, ut dixi, & Janningus in suo Post-scripto, ante primum Junii tomum num. 49, uti & in Apologia ejus inveniendo.

48 Nihilominus post tot vindicias, integris voluminibus à PP. Carmelitis pro asserendo libro illo Joanni Patriarchæ prædicto conscriptas; uti & pro asserendis Cyrillo Constantinopolitano & Josepho Antiocheno suis; novas concinnavit Reverendissimus Pater de Villalobos, in sua Historico-Sacra & Theologico dogmatica Dissertatione; easque prolixissimas ac dimidium fere tomum implentes (sic mihi scribitur) utpote à pag. 326 ad pag. 706 scripta illa cum auctoribus suis defendens: qua tamen prolixitate non aliud existimatur egisse, quam ut minus credibile factum sit, quod tam operose defendi debuit, ad confundendum potius multitudine lectorem, quam ad persuadendum rationibus verum. Veritas enim in historicis, se per seipsam & per præsentes circumstantias, temporum præsertim & locorum, ita plerumque manifestat, ut adminiculis tam longe quæsitis non indigeat.

49 Illā jubente, videor hunc ipsum de quo agimus, librum, Joanni Patriarchæ aut studiose aut ignoranter attributum, loquentem audire: Quis me novit seculo quinto ex contemporaneis tunc scriptoribus plurimis? Quis me novit seculo sexto? quis septimo, octavo, nono? quis decimo, undecimo, duodecimo, decimo tertio? Interea, manibus plurimorum quotidie terebar; & non noverunt me? Legebar pro Regula & formabam mores infinitorum Ordinis Carmelitani Religiosorum; & ipsi me informem, sine nomine, sine gloria sepelierunt ingrati? Ego per annos omnino octingentos conservavi vos, cari Patres, in Regula, uniformes in vero Eliæ Instituto; quodque in eo continuatam tot seculis successionem habeatis, meo beneficio habetis: & vos sine gratiis, me meique memoriam, acceptâ ab Alberto Regulâ aliâ, sic abolevistis, ut videamini omnia ex singulis undique Conventibus ac cellis conquisita exemplaria flammis dedisse, ut ne vel unum ex millenis ad posteritatem transmissum sit. Alberti Regulam continuo variis Pontificum litteris, aliorum quidem approbandam, aliorum vero confirmandam aliorum mitigandam & corrigendam intra annos 40 curastis: me autem totis octingentis annis nulli Romano Pontifici, nulli Patriarchæ Hierosolymitano aut Antiocheno, nulli omnino hominum extra Ordinem

vestrum innotescere passi estis. Regula Alberti est quidem Patriarchæ ;sed & ego Patriarcha fui: qui illam condidit est Sanctus; sed eum quoque qui me condidit, vos ipsi in cælum tollitis, quantumvis (ignoscite, jubente Veritate loquor) à gravissimis & contemporaneis Patribus, Hieronymo atque Cyrillo Alexandrino, de hæresi suspectus reputetur & arguatur.

50 Scio, postremum vindicem meum Reverendissimum Patrem de Villalobos præsumere, me S. Hieronymo contemporaneum imo priorem esse, idque aliis similiter persuasum cupientem, allegare varios ex me textus, qui fere iidem, aut non multum dissimiles apud Hieronymum inveniuntur; quasi hic ex me illos transcripsisset. Verum tantus Doctor, tanta ingenii ubertate donatus à Deo, tot operum scriptor, tam recte Catholicus, qui Joannem Hierosolymitanum propter doctrinam pro hæretico habebat, & scriptis suis quæ supersunt, insectabatur; voluerit ex ejusdem Joannis libris textus aliquot emendicare, ipsiusque doctrinam facere suam? Si tanti fuerit iste liber Hieronymo; cur post illum nemo alius scriptor, annorum mille curriculo, aliquid ex ipso mutuatus est, aut librum vel nominare dignatus fuit? Quanto æquius est dicere, ea quæ in Joanne & Hieronymo similia reperiuntur, ex Hieronymo potius in Joannem ab anonymo aliquo, rebus suis sic consulere volente; quam ex Joanne in Hieronymo, & quidem ab ipso Hieronymo, transcripta esse? Me quoque pudet, supponi me cœpisse me Auctori, suspecto de hæresi non ita pridem: prius enim aliis, bene Catholicis, attribuebar. Quamvis enim non omnibus probentur omnia, quæ dico, ut vera; non tamen reprobantur ut hæretica.

51 In subsidium istius libri Joanni Patriarchæ suppositi, accersunt Epistolam, sive ejusdem auctoris sive alterius, attributam Cyrillo Constantinopolitano, uti vocant, tertio Ordinis sui sub annum 1230 Generali. Sed hæc tā manifeste est apocrypha, & numquam à Cyrillo isto scripta, quam est manifestum, prædictum librum Joanni 44 esse suppositum, & non fuisse scriptum græce, nec ante ætatem ipsius Cyrilli. Cum enim Epistola hæc mentionem faciat libri prædicti, & liber iste aliunde probari non possit ante seculum 14 extitisse, nec ab ullo visus, lectus aut citatus sciatur antea fuisse; multaque indicia & testimonia virorum, in talibus versatissimorum, afferri possint quæ postea scriptum esse suadeant; illa omnia æqualiter probant, Epistolam Cyrillo adscriptam esse ipsius non posse, sed esse temporis posterioris. Nec quidquam congruentius dici potest, quam quod utrumque istud scriptum sub illa ipsa tempora natum sit, quibus cœpit primum citari.

52 Idem judicium esto de qualicumque libro, sub nomine Josephi Antiocheni citato à Riboto seculo 14, atque ita citato, ut descriptis inde ab eodem aliquot versibus, liber ipse videri desierit, nec ullus postea quidquam inde citaverit, quam quod apud Ribotum extat. Cur liber iste Josephi infortunatior fuit, quam liber Riboti? Extabat tunc, etiam extiterat (uti quidem optant ac etiam tenere volunt Carmelitæ) annos circiter mille ducentos quinquaginta, quando scribebat Ribotus; cur non ad posteros transmisit eadem cura illud ac suum opus? Cur sibi elabi è manibus sivit librum, tantæ antiquitatis vindicem, is qui unice intendebat libro suo novo antiquitatem Ordini suo vindicare? Re nulla profecto id poterat efficacius præstare, quam proferendo librum tam antiquum.

tiquum. Qualia autem sunt, quæ inde citantur? Quod Carmelitæ, *Apostolorum Christi coadjutores strenuissimi* fuerunt; *qui de monte Carmeli descendentes, per Galilæam, Samariam, & Judæam fidem Christi constantissime sparserunt: quique in Virginis Mariæ*, adhuc viventis (ut ait P. Sebastianus) *honorem, in Montis Carmeli declivio, fabricantes oratorium, Salvatoris matri specialissime servierunt*. Quæ omnia quam parum credibilia sint, & non potuerint scribi ab aliquo, qui seculo Christi secundo vixerit; tam ex *Vera*, quam hac *Non vera origine Ordinis* Carmelitani, manifestum est.

§. VI. *Alterum antiquitatis chronologicæ fundamentum, Traditio Ordinis.*

De Traditionibus, merè historicis & ab Ecclesia Catholica universaliter non admissis, hic agimus, & egi pluribus in Responsione mea tota Art. 19, quo Lectorem remitto; requirens num. 21 ad veram traditionem historicam, quæ probet factum vere fuisse quod fuisse tradit; ut continua sit aliquot seculorum; imo ut tempus, quo res traditur contigisse, prope attingat; deinde, ut constans sit ac invariata. Addo etiam, quod, si remotissima tempora & res, ab annis mille, bis mille aut amplius gestas, respicit, debeat per intervalla testimoniis scriptorum fide dignis fulciri. Absque his enim traditio erit mere popularis, ac similis Famæ, quæ

Mobilitate viget, viresque acquirit eundo;
Parva metu primò, mox sese attollit in auras,
Ingrediturque solo, & caput inter nubila condit.

54 Ego veræ traditionis, ad aliquid probandum idoneæ, nihil invenio in Ordine Carmelitano circa antiquitatem ejus, ante seculum 14, aut certe non ante 13; nec invenio totis viginti duobus seculis prioribus testimonium ullius idonei scriptoris, aut vestigium quodvis aliud, quo suffulciatur aut nitatur traditio. Et sane, cum disputetur, an Carmelitæ fuerint ante seculum Christi 12 in mundo; negeturque passim ab Historicis cum Baronio: nimium præsumere videbitur, qui Carmelitarum qualemcumque de instituto ab Elia ordine religioso, de trium votorum in eo professione, de successione nunquam interrupta, traditionem, ab initio *semper huc usque constantem* (ut ipsam appellat P. Sebastianus Art. 16 num. 4) certamque, ante certam eorumdem Carmelitarum existentiam, tot seculis jam fuisse, absque probatione alia, & absque hæsitatione, ausit pronuntiare.

55 Apostolica vix ulla traditio ab Ecclesia proponitur credenda fidelibus, quæ non habeat, per singula fere post Apostolos secula, aliquod existentiæ suæ indicium in Patrum scriptis: & traditio Eliano-carmelitana, à solis fere & non omnibus Carmelitis credita, quæ tanto altius ascendit quam Apostolica, debebit credi etiam à non Carmelitis, sine ullo per duo & viginti secula indicio? Afferent quidem Carmelitæ, pro fulcimento traditionis suæ præcipuo, librum Joannis Patriarchæ 44: sed cum hic seculo 14 antiquior non sit, quemadmodum supra docuimus, nullum est fulcimentum istud; nec poterit fulcire antiquitatem traditionis, quasi hæc ab Elia

semper huc usque constans fuerit.

56 Fateor quidem, facilius conservari traditionem & manere constantem in contuberniis virorum moderatorum atque religiosorum, quam in levi vulgo; & hoc etiam ex capite traditiones Ecclesiæ Catholicæ plurimum auctoritatis acquirunt, quotquot circa res, in aut ab Ecclesia gestas, versantur. Attamen nullius auctoritatis foret traditio cujuscumque contubernii aut religiosæ familiæ, aut ipsius etiam Ecclesiæ, si qua in ipsa esse aut proponi ab ipsa posset, quæ versaretur circa ipsam talis religiosæ familiæ aut Ecclesiæ existentiam, priusquam extiterint. E. G. si traderet Ecclesia Catholico-Romana à Christo instituta, se vere extitisse à temporibus Eliæ, & huc usque eamdem perseverasse; quilibet Catholicus novit, ejusmodi traditionem locum habere in Ecclesia non posse; & merito mirabitur, locum ei ac fidem prudentum virorum in religiosa familia dari. Prius enim est existere, quam agere aut tradere aliquid. Neque fieri potest ut existentia alicujus contubernii prima, ex propria ejusdem contubernii traditione probetur, nisi saltem ipsa traditio aliunde probetur ab initio extitisse. Neque traditio Ordinis Carmelitani (ut concedatur etiam, ab anno Christi 1200 huc usque extitisse) quidquam probabit amplius per se solam, pro existentia Ordinis à temporibus Eliæ, quam probet pro existentia sui ipsius ab ejusdem temporibus. Cum autem hæc traditio, ab anno 1200 continuata, non probet, traditionem ab Eliæ temporibus fuisse de existentia Ordinis; ita neque probare per se potest ipsam existentiam Ordinis abinde deductam.

§. VII. *Tertium fundamentum, Breviaria tum Romanum, tum alia Carmelitis legi permissa.*

Breviaria, ad laudandum Deum primitus & præcipue inducta in Ecclesiam; posterioribus longe temporibus laudatores Dei etiam ad imitationem Sanctorum excitatura, addi sibi atque inseri viderunt Lectiones historicas, quibus gesta & exempla Sanctorum ob oculos ponuntur, & lecta animum disponunt atque incendunt ad imitationem sui. Atque hic est istiusmodi Lectionum historicarum finis principalis; qui & obtineri potest, non tantum quando singula, prout illic narrantur, facta sunt; verum etiam quando aliter sunt facta; dummodo laudabiliter imitabilia sint quæ narrantur: ideoque etiam diligentia illorum, quibus tales Lectiones committuntur examinandæ & approbandæ, principaliter versari debet circa prædictam imitationis utilitatem, minus principaliter circa rerum propositarum veritatem; quæ sæpe omnimoda haberi non potest, quantumvis magna abhibeatur accuratio, etiam à pluribus ad id deputatis, ut videre est in variis hodierni Breviarii Lectionibus, & fatetur Gavantus Sect. 5 cap. 12 Commentarii sui in Rubricas, à me citatus Art. 9 §. 3 num. 27.

58 Lectionibus sic rite recognitis ab aliquo S. R. E. Cardinalium ac proinde à S. Congregatione approbatis, quid porro confert auctoritas Apostolicæ Sedis? Aliud, opinor, nihil; quam ipsa conferre vult, sub hac aut simili formula *mandans* (aut concedens) ut Lectiones cum reliquo Officio, E. G. de S. Cajetano, *in Breviario Romano* (aut alio) *apponantur, & ab omnibus* (aut aliquibus) *utrius-*

que

que sexus Christi fidelibus, qui ad Horas Canonicas tenentur, de praecepto (aut ad libitum) *recitentur die N.* Id totum est quod conferre in similibus solet Pontifex, quia totum est quod solet rogari; nusquam intendens mandato vel concessione sua, vera aut veriora reddere singula,quę illic narrantur facta; quam tunc sunt, juxta prudens examinatorum & approbatorum judicium. Hoc autem judicium, ut sæpe aliud fuisse compertum est,quam res sit in se; ita potest de cetero evenire;prę-sertim ubi de rebus antiquis incertisque, aut in utramque partem probabilibus, judicatur.

59 Hinc doceo Art. 17 num. 2, aliud esse fidem, quæ factis in Officio Ecclesiastico narratis adhibetur, non præcipitur; aliud esse observantiam quoad usum Officii: quæ tanto major esse debet, quanto major est auctoritas præcipientis. Hinc etiam Emin. Card. Ursinus,in sua de Reliquiis S. Bartholomæi Dissertatione anno 1693 edita, negat, eas umquam Benevento fuisse translatas Romam, licet in Breviario Romano talis translatio legatur: dicitque ad auctoritatem Breviarii,objectam sibi Art. 6, Illud *maxima quidem auctoritatis esse in iis quæ per se ad cultum ecclesiasticum attinent: minoris tamen esse ponderis in privatis factis aut gestis, quæ in Vitis Sanctorum ex occasione referuntur; ita ut efficax argumentum inde peti non possit, ubi præsertim antiquiora monumenta adversantur*; uti fere fit in omnibus, quæ antiquissima esse docet non antiqua traditio Carmelitarum. Adversantur enim plerisque ad Carmelitanam antiquitatem spectantibus historiis, quas ex traditione sua quomodocumque permissi sunt Breviario Ordinis inferre, monumenta antiquiora. Imo & deficiunt ipsis plerumque monumenta propria,quæ magis quam traditio, idonea sint ad probandum.

60 Jam vero compendia historica,quę Breviariis inseruntur, à monumentis,non semper æque probatis accepta (qualia sunt nonnullæ Sanctorum vitæ olim conscriptæ) majorem auctoritatem, intrinsecam saltem & per se, habere non possunt,quam habeant monumenta ipsa. Extrinseca quidem auctoritas aliqua compendiis accedet ex judicio ipsa legentis, examinantis, atque approbantis: verum hæc magna esse non potest,nisi idem monumenta quoque antiqua diligenter examinaverit. Neque enim metienda auctoritas illa est ex dignitate personæ, quantovis sublimi gradu positæ (quantum quidem attinet ad veritatem historicam factorum de qua loquor) sed ex majori minorive prudentia, experientia,& facultate discernendi verum à falso, longo aut minus longo usu acquisita; præcipue vero ex notitia illorum, quæ historiis adjuncta sunt, loci, temporis, auctorum,aliarumque personarum: ut verosimiliter sciatur, ubi, quando, à quibus, quam prudentibus res acta, ex qualibus monumentis collecta conscriptaque sit: quæ cum ex compendiis Breviario insertis cognosci non possint, non potest ex iis absolutum judicium de veritate historica ferri. Autographa apographis, antiqua minus antiquis, integra compendiatis præstant, imo necessaria sunt ad ferendam prudenter de veritate, aut verisimilitudine facti historici cujusvis non revelati sententiam.

61 Interea,licet fides singulis Historiarũ factis, in Breviario relatis,non debeatur; doceo tamen observantiam quoad usum Officii præscripti adhibendã esse tantam, quanta debetur auctoritati Pontificis summi, illum præcipientis aut permittentis. Et hanc ego observantiam adhibui semper per gratiam Dei, & adhibeo, persolvendo quotidie pensum canonicum,eti-

am illud, quod festo solennis Commemorationis B. Mariæ de monte Carmelo, in ditionibus Regi Hispaniarum subjectis, recitandum nobis præscribitur; licet in illo, ac alibi, varia, certiori historiæ minus conformia, deprehendam non raro. Quando autem talia à me deprehensa indico etiam aliis inter scribendum, id facio plerumque majoris utilitatis, aliquando necessitatis causa, semper amore veritatis. Sic utilitas quidem & major gloria (ut ego quidem existimo) Ecclesiæ Catholicæ stimulavit me, ut Marcellinum, Pontificem Romanum Sanctumque Martyrem, labe turpissima idololatriæ, qua illum à tot seculis invidia hæreticorum asperserat, purgarem: accedente ad reliqua, quibus id præsto argumenta, æquissimo, ut mihi videtur, judicio, dictante, minus credibile esse quod Romanus Pontifex & sanctus Christi Vicarius idolis publice thus adoleverit, cum summo totius Ecclesiæ scandalo; quam quod ii qui Lectiones Breviarii primum collegerunt, quique postea recognoverunt, secuti opinionem tunc (quæstione nondum ut modo ventilata) magis receptam, judicaverint Lectiones de S. Marcello, ut erant, relinquendas; esse easque cum ceteris, præcepto universali legendas, mandaverit Pontifex.

62 Necessitas vero me meaque defendendi contra importunas P. Sebastiani & Sociorum ejus accusationes, sæpius me coëgit refutare plura, quæ ipsi, præter aut contra fidem veterum historiarum, novis Breviarii sui Lectionibus intulerunt; & simul oblata S. Congregationi Rituum, approbata retulerunt legique permissa.

63 Nunc velim illi, qui me Breviariorum temeratorem faciunt, atque *historias iisdem authentice insertas, tamquam fabulas, commenta, somnia, & mendacia explodere accusant*; quique Lectionibus Breviariorum, à S. Congregatione Rituum recognitorum & approbatorum, tantam ex ejusmodi approbatione auctoritatem accedere docent, ut falsum amplius subesse iis non possit; nunc velim, inquam, illi mihi dicant, an id doceant, ut bene mereantur, an ut mereantur male de Ecclesia Romana. Nolim ego suspicari viros Religiosos id velle docere, ut mereantur male de Ecclesia matre sua: absit. At vellem mihi monstraret quispiam, non merituros male re ipsa. Damnat quippe Ecclesiam doctrina illa erroris, jam commissi in iis ipsis, ubi ista docet errare eam non posse. Nam si nunc subesse falsum non possit Lectionibus Breviarii à Pontifice approbatis; neque potuit similiter à Pontifice probatis subesse falsum seculo superiore.

64 Ergo quidquid Clemens VIII in Breviariis, eorumque Lectionibus historicis, à Pio V beato Pontifice approbatis, correxit; quidquid in iisdem ita correctis denuo emendavit Urbanus VIII; correctione aut emendatione nulla eguit. Ergo quidquid in illis, ut minus verum mutari, aut ut falsum deleri jusserunt, per errorem uterque jusserunt, decepti ipsi. Ergo necessario vel subfuit falsum aut minus verum Breviario post approbationem Pii; vel subfuit post correctionem & approbationem Clementis & Urbani: talia enim nonnulla correcta & omissorum loco substituta sunt, quæ simul vera esse non possint.

65 Ergo omnis probus Catholicus, qui honorem Romanorum Pontificum contra hæreticos eorumque dicteria tueri cupit; liberando E. G. Marcellinum Papam, ut modo dixi, turpissima idololatriæ macula, quam ei hæretici, teste S. Augustino, asperserant; id prohibetur facere per Breviarium Romanum: quia hodiedum in illo legitur Marcellinus in persecutione Diocletiani, *terrore perterritus, deorum*

deorum simulacris thus adhibuisse. Quid gravius est, & Ecclesiæ Catholicæ magis probrosum, Romanum Pontificem adolere diis, an Romanum revisorem correctoremque non correxisse omnia facta historica, quæ in Breviario leguntur minus vera: aut Pontificem Breviario, quantâ potuit humanâ diligentiâ castigato, apponere in fide Revisorum approbationem suam?

66 Quæro igitur an Clemens & Urbanus Pontifices prædicti laudabiliter correxerint Breviarium Romanum, à decessore suo Pio V beato Pontifice approbatum. Negare, Catholicus si es, non audebis. Ergo & laudabiliter egerunt, qui Pontificibus in ea re cooperati sunt, quique hiedum studia sua & lucubrationes eodem dirigunt; notando quæ sibi minus vera, quæ apocrypha, quæ etiam falsa videntur; relinquentes interim judicio atque arbitrio eorum, ad quos spectat, mutationem & correctionem, quomodo, quando, & ubi voluerint faciendam aut non faciendam. Sane si nemo privatus in scriptis suis similia notando præluxisset pridem, Concilii Tridentini Patribus Pontificibusque Romanis; vehementer dubito, an castigatius modo Breviarium haberemus quam fuit ante tempora Pii V. Similia notavit sæpe Baronius, similia Mabilio, similia Pagius, Cardinalis Ursinus, & quotquot fere historiam Ecclesiasticam tractant, æque privati scriptores atque ego sum. Cur id in me ab aliquibus, subesse Breviario approbato falsum posse negantibus, grave crimen existimatur, quod aliis plerumque laudi ducitur, equidem penetrare nequeo; præsertim cum materia, quam ego tracto; veritas, quam investigo; decor Ecclesiæ, cui studeo; reprehensiones hæreticorum, quas amolior; exempla Catholicorum, quæ sequor; id exigere aut suadere videantur. Si opera mea, quam cupio utiliter in talibus navare, minus utilis videbitur, etiam iis quibus me meaque scripta, ut debeo, lubens submitto; breviori tempore, ac studio impendioque minore imprimentur Acta Sanctorum, ut jacent, *compluribus depravata mendaciis*, quemadmodum de Actis S. Silvestri Papæ loquitur Baronius ad annum 315 num. 17.

§. VII. *Quartum antiquitatis chronologicæ fundamentum, Bullæ aliquot Pontificiæ, quas inter Sabbatina Joannis XXII.*

DE Bullis Brevibusque Pontificiis, & quanta factis historicis ibi relatis debeatur fides, dixi jam in Responsione mea Artic. 3 fere toto. Posse in illis decipi summos Pontifices atque errare, docuerunt Clementem X Patres Carmelitæ per relationem falsam; qua, testatur Pontifex ille, decessori suo Clementi IX impositum ab ipsis fuisse, indeque errorem & falsum influxisse in litteras ejus Apostolicas, pro Carmelitis ad Ordinarium loci de Bilbao datas. Breve Clementis X, quo isthæc testatur ac declarat, invenire est in Appendice Bullarii num. 34: uti & nonnulla eodem spectantia in Resp. mea Artic. 2 num. 99 & alibi. Nihilominus contendunt iidem Patres Carmelitæ, certe credi cupiunt, Pontifices errare non posse in factis historicis, saltem ubi res suæ & antiquitas Ordinis confirmari quoquo modo videntur.

68 Hunc in finem duas referunt præcipui momenti Bullas, quas optant in

omnibus & ab omnibus infallibiles haberi; alteram, *Sacratissimo uti culmine*, quam vocant *Sabbatinam*, Joanni XXII; alteram, *Dum attenta meditatione*, Sixto IV attributas. Prima, de qua hic, data dicitur Avenione anno 6 Pontificatus Joannis, qui fuit Christi 1322; & confirmata ab Alexandro V anno Pontificatus 1, Christi 1409. In ista Bulla dicitur B. V. Maria apparuisse Joanni Pontifici, eique Ordinem suum Carmelitarum singulariter commendasse, asseverans, *suum in cælis filium* Christum Dominum *ordinasse ac statuisse, quod qui sanctum intrabit Ordinem* Carmelitarum *salvabitur: &, si alii devotionis causa in Sanctam ingrediantur Religionem*, id est Ordinis Confraternitatem; *sancti habitus signum*, seu Scapulare, *ferentes, appellantes se Confratres & Consorores Ordinis; liberentur & absolvantur tertia eorum peccatorum portione.* Præterea pollicetur beatissima Virgo, *se gratiose descensuram sabbato post eorum obitum; & quot invenerit in purgatorio liberaturam, & eos in montem sanctum vitæ æternæ reducturam. Istam* autem *sanctam Indulgentiam* Joannes XXII *acceptat, roborat, & in terris confirmat: sicut, propter merita Virginis Matris, gratiose Jesus Christus concessit in cælis.*

69 Quod vero ad nos hic præcipue spectat, & in confirmationem antiquitatis adducitur, est, quod ibidem beatissima Virgo postulet à Joanne, ut *amplam suo sancto & devoto Carmelitarum Ordini*, PER ELIAM ET ELISEUM IN MONTE CARMELI INCHOATO, *confirmationem præconcedat:* cujus *Regulam* mox dicit, *à suo servo Alberto Patriarcha ordinatam*, & *per suum dilectum filium Innocentium approbatam* fuisse. Hoc ultimum; ut obiter dicam; non puto, debuisse beatissimam Virginem discere ab Auctore Bullæ, *Dum attenta*, Sixto IV attributæ, aut potius suppositæ, ut paulo post videbimus; qui Auctor etiam ipse Innocentium approbatorem Regulæ Albertinæ facit; cum tamen ante ipsum illam pridem approbaverit Honorius Papa III anno 1226, uti ejusdem Honorii Bulla, ea de re data, nos docet.

70 Observari etiam meretur, quod beatissima Virgo ante Albertum Patriarcham non agnoscat alium, qui Regulam Ordini suo dederit; licet Carmelitæ prætendant antiquiorem sibi Regulam à Joanne Patriarcha 44 datam fuisse, annis ante Albertum 800.

71 Nunc, quod Ordo ille ibidem dicatur *per Eliam & Eliseum in monte Carmeli inchoatus fuisse*; commodissime intelligi & explicari potest de eremitica vita, quam in monte illo Elias & Eliseus primi vixerint: quorum exempla diu pòst ibidem imitati sunt alii, à monte ipso Carmelitæ dicti; ut propterea admitti non debeat Ordo ab Eliæ temporibus vere Religiosus, cum professiòne trium votorum, & successorum serie numqurm interrupta. Ostendi nihilominus in Respons. Art. 3 §. 15, prædictam Bullam, Joanni XXII; & Confirmationem ejus, Alexandro V Pontificibus suppositam esse; tum aliis usus argumentis, tum validissimo illic loci negativo, ut vocant; desumpto ex silentio Scriptorum Ordinis Carmelitani plurium, à me loco citato enumeratorum; qui eisdem cum Joanne atque Alexandro seculis vixerunt, plerique Priores Generales, aut Provinciales Ordinis; ac proinde si talis Bulla, tam extraordinaria, tam excellens, tam utilis & gloriosa, sibi data à Joanne aut confirmata ab Alexandro fuisset, ignorare id non potuissent: non ignorantes autem, debuissent Scriptores illi, ratione argumenti quod tractabant, ac voluissent pro gloria & commendatione sui Ordinis, istiusmodi Bullæ mentionem

tionem in operibus suis facere. Quod cum non fecerint, utique notitiam Bullæ non habuerunt; habituri autem fuissent, si Bulla extitisset.

72 Adde nunc etiam, quod Sixtus IV in Bulla sua, *Dum aut ema meditatione*, prima; in qua reproducit Bullas decessorum suorum fere quinquaginta integras, plurima privilegia Ordinis Carmelitani complexas, ac tres, inter illas, à Joanne XXII concessas: quodque in secunda ejusdem principii Bulla sua, qua datas eidem Ordini à tribus & viginti Pontificibus, nominatim expressis, recenset per compendium Indulgentias; nullam noverit Bullam, *Sacratissimo uti culmine* Sabbatinam, aut ei similem; nullam item noverit indulgentiam, à beatissima Virgine Maria concessam; aut animam liberandam purgatorio ab ipsa primo post obitum sabbato; tametsi de Joanne & datis ab eo Ordini Indulgentiis, plura referantur in Bulla Sixti secunda his verbis.

73 *Item Joannes* XXII, *omnes Indulgentias & peccatorum remissiones, à Romanis Pontificibus prædecessoribus suis dicto Ordini Carmelitano concessas, confirmavit; & quadraginta annos & totidem quadragenas de injunctis pœnitentiis universis Christi fidelibus, dicti Ordinis Ecclesias in qualibet solennitate quatuor festivitatem beatæ Dei genitricis Mariæ, videlicet Nativitatis, Annuntiationis, Purificationis, & Assumptionis, contritis & confessis in Domino, pia largitione concessit.* Nihil hic de contentis in Bulla Sabbatina; nihil videlicet de certa salute Ordinem Carmelitanum intrantium; nihil de Indulgentiis Confratrum habitum Ordinis gestantium; nihil de descensu Virginis Mariæ in purgatorium Sabbato; nihil de liberatione animarum ex eodem: nihil etiam hic, aut in prima Sixti Bulla, de confirmatione Bullæ Sabbatinæ per Alexandrum V, sexaginta dumtaxat annos ante pontificatum Sixti facta.

§. VIII. *Quintum Chronologiæ Ordinis fundamentum, Bulla Sixti IV de successione ejus hereditaria.*

ALtera Bulla, de qua loqui superiori paragrapho cœpimus, attributa Sixto Papæ IV, momenti majoris est. Refertur ab Emmanuele Rodrico in nova Collectione Privilegiorum Regularium, inter Sixtinas trigesima octava. Ex hac Bulla duo asserunt pro se & antiquitate sua Carmelitæ. Primum, quod Ordo suus, *Sanctorum Prophetarum Eliæ & Elisei & Enoch, nec non & aliorum Sanctorum Patrum, qui montem Carmeli juxta Eliæ fontem inhabitarunt, successionem hereditariam teneat*. Secundum, quod Indulgentias habuerit idem Ordo à Leone Papa IV, qui anno 850 Ecclesiæ præfuit, aliisque seculi ejusdem & sequentium Pontificibus, sibi concessas. Ad primum quod spectat, admitto verba, si minus vi Bullæ hujus mihi admodum suspectæ, propter dicta in Resp. Art. 2 à num. 171, atque Art. 3 §. 10 & 11, & hic dicenda: admitto tamen, quia referuntur eadem in certiore alia ejusdem Sixti Bulla & posteriorum Pontificum. Secundum non admitto; neque potest ex Bullis aut aliunde probari, verum esse; potest autem probari esse falsum, argumento non uno; & probabitur sequenti paragrapho.

75 Hic ad primum interrogo, quid intelligi debeat per *successionem hereditariam*, quam exprimit Bulla? Respondent

Carmelitæ, intelligi debere successionem, vere & physice continuatam; nec umquam interruptam, ab Elia & seculo ante Christum decimo huc usque; nullo tempore deficientibus, qui vota paupertatis, castitatis & obedientiæ religiosa, idemque institutum in monte Carmelo post Eliam professi fuerint, Subditis ac Superioribus.

76 Respondeo ego, interpretationem istam conciliari cum veritate rei non posse, adeoque nec debere per successionem hereditariam intelligi physice continuatam à temporibus Eliæ & numquam interruptam: posse autem intelligi successionem aliquam hereditariam virtutum atque exercitationum eremiticarum, quarum exempla reliquit Elias illo in loco, ubi postea primi resederunt Carmelitæ; relictaque ab ipso exempla imitari & in se exprimere proposuerunt, virtutum ejus quodammodo heredes facti. Potest etiam hereditaria intelligi successio, ex eo, quod in montem Carmeli & quidem ad Eliæ fontem, tamquam in hereditatem ab ipso possessam & posteris relictam, successerint Carmelitæ primi, & quidem jussu Prophetæ. Posset denique hereditaria successio explicari quoque per vere physicam & realem, non quatenus successio referretur ad primam sententiæ Pontificiæ partem, sive ad *Prophetas Eliam & Eliseum & Enoch*; sed quatenus referretur ad partem secundam sibique viciniorem, sive ad *alios sanctos Patres, qui montem Carmeli juxta Eliæ fontem inhabitarunt*. Hunc enim ipsum locum primi Carmelitæ Sancti Bertholdus, Brocardus & Cyrillus cum suis vere inhabitarunt, ab iisque hodierni Carmelitæ continuam nec umquam interruptam vere tenent successionem.

77 Sed nemo aptius respondere potest quam Pontifices ipsi, qui Bullam dederunt. Interrogentur hi, quomodo intelligant successionem hereditariam Carmelitarum ab Elia & Eliseo. Respondebunt se intelligere talem, qualem tenent iidem ab Enoch, qui plurimis ante Eliam & ante diluvium seculis vixit, æque ac Elias raptus à Deo. Dicunt quippe Pontifices, Sixtus IV, qui primus successionis istiusmodi meminit anno 1477, & alii post ipsum multi, qui eadem descripserunt: dicunt, inquam, isti Pontifices clarissimis verbis, Carmelitas *Sanctorum Prophetarum, Eliæ, & Elisei, & Enoch successionem hereditariam tenere*. Si ergo tenent ab uno, tenent ab omnibus; & eodem modo ab omnibus quo ab uno; quia eodem modo Pontifices referunt successionem ad omnes; Sed non potest proprie intelligi successio continuata & numquam interrupta ab Enoch (neque volunt eam intelligi Carmelitæ) ergo neque potest proprie intelligi talis successio ab Elia & Eliseo (neque velle debent Carmelitæ eam potius intelligi quam Enochianam) ergo successio potest ac debet tantum referri ad *alios sanctos Patres*, qui multo post tempore montem Carmelum scribuntur inhabitasse; ad sanctos nempe Bertholdum, Brocardum & Cyrillum, primos Ordinis Generales. Et hæc successio ut etiam physica sit, semper inde continuata nec umquam interrupta huc usque, per me licet.

78 Sed aliud responsum nuper attulit ad idem argumentum, à Janningo ex verbis Pontificiis deductum, P. Sebastianus à S. Paulo; non sine stomacho opinatus in Motivo-Juris; *contra evidentem veritatem, fraudulenter, in derisum Ordinis Carmelitarum*, à Janningo acceptum esse Enoch, de quo Bullæ, pro Enoch veteris Testamenti Propheta: *cum evidenter constet*, ait, *ibi agi de Enocho de Amathim novi Testamenti*. Sed quis, amabo, Enoch ille de Amathim novi Testamenti? Antiquiorem non habet interpretem Bullæ Sixtinæ P. Sebastianus, aut inventorem

torem alium Enochi de Amathim, quam Palæonydorum: qui primus ipsum induxit in mundum anno 1497, atque ita descripsit: *Fuit Enoch, sanctissimus puer, qui velut alter Samuel, à parentibus in montem Carmeli adductus, virgo permansit*; qui illic postea *Fratrum Rector & Præpositus fuit constitutus*; qui *locum Fratrum suorum circa Jordanem visitans, audivit S. Joannem dicentem* de Christo: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi*; qui *tunc cum quibusdam Fratribus suis deinceps Christo junctus est, ab eo septimus in numerum Discipulorum* LXXII *ordinatus*; idque *non sine mysterio factum creditur. Nam primus Enoch, fuit septimus ab Adam, significans septimam ætatem, in qua beatus Enoch Carmelita beatam & eremiticam vitam peregit.* Qui *inde post ascensionem Christi ab Apostolis Nicopoli Episcopus ordinatus, vocatis quibusdam de Fratribus, monasterium ibi constituit*; sed *tribus tantum annis illi ecclesiæ præsidens, beato Marco adhæsit.*

79 Hæc Palæonydorus, tam multa, tam antiqua, tam singularia, tam distincte describens de uno Enocho de Amathim, annis mille quingentis ignoto omnibus, auctoritate propria; nullum citans pro hactenus dictis testem. Pro sequentibus tamen testem citans, nomine tenus; sic pergit: *Unde Philo: Itaque Marcus, assumpto Enoch Eremita montis Carmeli, cum Evangelio quod ipse confecerat, perrexit in Ægyptum; ubi constructis monasteriis & Fratribus religiose institutis, Enoch ad Terram-sanctam post martyrium S. Marci reversus, in monte Carmeli contemplationi & orationibus vacans, die 7 mensis Julii, diem clausit extremum ubi anno Domini 64 à Fratribus digno cum honore traditus est sepulturæ.*

80 Si hæc testaretur Philo, à Palæonydoro citatus, quantum præsidii accederet antiquitati Carmelitanæ! quanto esset etiam fidei melioris Palæonydorus, quam nunc reputabitur: volens historica ficta, à se primum conficta, & ex omni parte incredibilia reddere credibilia sub nomine contemporanei scriptoris & fide dignissimi, citando Philonem, & allegando verba acsi Philonis essent; quæ tamen is nulla habet, seu in toto, seu in parte. Plura de his qui volet, adeat Janningi Amicam Expostulationem, à num. 93, atque Post-scriptum ejus à num. 30: ubi etiam videbit, non posse hunc Enochum de Amathim intelligi per Enoch, de quo Bullæ Pontificiæ, ut Propheta veteris Testamenti. Enoch enim de Amathim non fuit Propheta; Pontifices autem nominant Enoch Prophetam: Enoch de Amathim non fuit notus mundo, cum suam dedit Bullam Sixtus IV; quomodo ergo ipsum conjunxerit cum notissimis Prophetis Elia & Eliseo?. Tædet plura hujusmodi hic recoquere.

81 Sed, nominatur à Pontificibus Enoch ultimo loco. Quid tum? Sit Elias præcipuus & post ipsum Eliseus, quorum imitando virtutes in vita solitaria, hereditariam successionem teneant Carmelitæ: fuit etiam Enoch religiosissimus, fuit *Propheta, ambulavit cum Deo*, qui & *tulit ipsum*, uti postea Eliam: potuitque adeo, æque ille ac iste cum Deo ambulans, ab eoque raptus in paradisum, reputari à Pontificibus exemplum virtutum, quod imitarentur Carmelitæ. Si Pontifices Romani, Carmelitas excalceatos laudando, dicerent ipsos hereditariam successionem tenere SS. Theresæ & Eliæ & Elisei: an non recte ponerent primo loco Theresam, & postea Eliam & Eliseum; licet hi tempore fuerint priores, illa posterior? Existimo sane: quia primus locus non respicit in talibus ordinem temporis, sed personam, magis connexam cum re quam fecisse, aut Congregatione quam instituisse dicitur. Theresa autem ma-

majorem connectionem habet cum PP. Carmelitis excalceatis, quos à Calceatis discrevit, reformavit, novis præceptis legibusque munivit, ac spiritu suo animavit; quam cum illis habeant Elias aut Eliseus, nihil ejusmodi respectu eorum operati. Similiter Elias majorem connexionem existimatus fuerit habere cum PP. Carmelitis, ratione loci quem post ipsum, & ab ipso quodammodo sacratum, incoluerunt, ibique successionem habuerunt; quam Enoch; qui non scitur quidem vixisse in Carmelo, ambulans tamen cum Deo, quærentibus in solitudine Deum, imitabilia exempla virtutum non pauca reliquisse censendus est; & merito in exemplum, uti Elias & Eliseus, proponi potuit Eremitis.

82 Nunc sane non capio, cur P. Sebastiano stomachum moveat sententia Janningi, docentis, Ordini Carmelitarum à Pontificiis Bullis tribui successionem hereditariam *Prophetarum Eliæ & Elisei & Enoch* veteris Testamenti: cum verba Bullarum id clare indicent; cum illic requiratur *Enoch Propheta*; cum Enoch de Amathim mundo notus non fuerit sub Sixto IV; cum Ordo ipse Carmelitanus Enochum veteris Testamenti suum agnoscat, & inter Sanctos suos etiam reponat. Reverendissimus totius Ordinis Generalis Prior, Joannes de Villalobos, in Brevi Chronologia Religionis perfectæ num. 8 (ut mihi scribit, cujus id interest) explicans illud, quod Enoch *ambulavit cum Deo: Id est*, inquit, *tota mentis intentione ferebatur in Deum, Religiosos nostros figurans; & Patronus eorum existens.* Quid amplius dicit Janningus? quid aliud Pontificiæ Bullæ? An Patres Carmelitæ nihil in Patrono suo inveniunt, quod laudabiliter imitandum proponi potuerit? Idem Reverendissimus in Dissertatione sua Historico-sacra & Theologico-dogmatica pag. 76 num. 114. agnoscit, eumdem Enoch Prophetam *Religiosum perfectum* fuisse; licet non æque perfectum ac Eliam. Sed nec *alii Sancti Patres*, qui montem Carmelum inhabitarunt tam perfecti fuerunt quam Elias; & tamen reponuntur à Pontificibus inter illos, quorum successionem hereditariam tenent Carmelitæ: cur igitur non æque teneant ab Enocho isto? Denique, idem qui supra Reverendissimus in fine tomi, docet ex Thesibus P. Hieronimi Wayner, Prophetam *Enoch adumbrasse veram Religionem*, seu Statum Religiosum, *Samuelem delineasse*, *Eliam inchoasse & fundasse*, *Christum perfecisse*.

83 Cur igitur P. Sebastianus adeo indignetur huic Enoch, ut ne locum quidem mereri clamitet cum Elia & Eliseo in Bullis Pontificum ipsumq; inde extrusum velit, propter Enochum, nescio quem, de Amathim? Imo mavult etiam è numero Sanctorum Carmelitarum ipsum eradere, quam relinquere in Bullis prædictis. Fuit enim Enoch Propheta (& nescire id non potuit P. Sebastianus) pridem inter Sanctos Ordinis numeratus & adscriptus: de quo, præter alios recentiores libros, *Catalogus Sanctorum vetusti codicis MS. Carmeli Mechliniensis*, festum ejus 20 Maji ponens, sic loquitur; die 20 *Maji Enoch Propheta Carmelita.* Et ut scias de Propheta antiqui Testamenti sermonem esse, suum etiam assignat festum *Enocho* de Amathim *Episcopo*, 7 *Julii.* Nunc de indulgentiis in Bulla relatis.

§ IX.

§. IX. *Bulla Sixti IV de Indulgentiis quale fundamentum præbeat antiquitati Carmelitanæ.*

NOtandum ante omnia est, duas apud Emmanuelem Rodericum Bullas extare pro Carmelitis, alteram plurima omnis generis privilegia, alteram varias Indulgentias, tamquam à summis Pontificibus Ordini eorum concessas, confirmantem, utramque rogatam ab eodem P. Christophoro Martignono, Carmelitarum Generali; datamque ab eodem summo Pontifice Sixto IV, sub eodem principio & exordio toto, sub eadem etiam clausula, & eodem fere tempore, videlicet anno 1476 28 Novembris, ac 1477 1 Aprilis. Prior amplissima est, paginarum triginta in folio; altera, paginarum solummodo duarum, Illa[c] ut prænotat Rodericus, *habetur authenticæ in Conventu S. Francisci Salmanticensi per Dominum Joannem de Castella, Salmanticensis Cathedralis Episcopum:* hæc nullo indicio docet aut docetur, unde accepta sit, Illa fere quinquaginta Bullas Romanorum Pontificum, Sixti IV prædecessorum, sibi de verbo ad verbum habet insertas: hæc nullam habet Bullam, sed nuda Pontificum nomina, qui Bullas dederint.

85 Post utriusque simile, ut dixi, exordium, sic progreditur Sixtus. Pontifex in prima quidem: *Dudum siquidem à Romanis Pontificibus, prædecessoribus nostris emanarunt litteræ, quas in cancellaria nostra diligenter inspici, quarumque tenorem de verbo ad verbum, præsentibus inseri fecimus, cum incipiant vetustate consumi; & quos & quarum tenores innovamus, confirmamus & approbamus &c.* Tum integras producit decessorum suorum Bullas fere quinquaginta, ut dixi. Post exordium vero secundæ, sic loquitur: *Sane sicut exhibita nobis nuper pro parte dilecti filii Christophori Martignoni, Magistri Generalis, petitio continebat; Licet multi Romani Pontifices, prædecessores nostri, ob reverentiam gloriosissimæ Virginis Mariæ de monte Carmeli ... diversas Indulgentias & peccatorum remissiones ac privilegia & indulta Ordini Carmelitarum & illius domibus concesserint, quæ in iisdem domibus sunt recepta; & quorum continentia*, sive compendium aut Synopsis, *publicis scripturis, in dicti Ordinis ecclesiis aptissime reperiuntur, sub hac videlicet verborum forma:*

86 *Leo Papa IV, omnibus Christi fidelibus, qui ecclesias beatissimæ Dei Genitricis semperque Virginis Mariæ de monte Carmeli, hujusmodi in festis, Nativitatis Dominicæ, Pascha*, & aliis, quæ enumerantur omnino sedecim, & quidem cum suis octavis, *devote visitaverint & pias eleemosynas largiti fuerint, seu domos confractas ejusdem Ordinis refecerint, septem annos & duodecim quadragenas concessit.* Atque hæc est continentia sive synopsis Bullæ, quæ Leoni IV tribuitur: post quam recensentur nominatim, cum suis Continentiis, alii Pontifices, numero viginti tres; expressis etiam Indulgentiis, quas, quales, quibus, & cur, singuli concesserint: dicunturque Pontifices etiam illi, qui annis Christi 816, 868, 912 & 931 sederunt, *tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxasse*, & relaxasse iis quoque, qui *Confratriam Ordinis Carmelitarum assumerent & eam intrarent.* Ultimus Pontificum nominatur Nicolaus V, qui omnes Indulgentias, à decessoribus datas, *motu proprio duplicando confirmavit*; mortuus anno 1455, sedecim non amplius annis ante creationem Sixti.

87 Finitâ Continentiâ à Martignono

allatâ; progreditur Sixtus ex ejusdem adhuc Martignoni narratione: *Tamen*, quia (*sicut præfati Christophori Generalis relatione nuper accepimus, pro eo quod propter singularitatem privilegiorum, originales litteræ ad manus Generalis prædicti non pervenerunt, nec de illis aliter, quam ut præfertur, doceri potest) circa litteras & privilegia hujusmodi, eorumque vim & efficaciam, nonnulla dubia sunt exorta, aliaque indies suboriri formidantur; nisi per nostræ providentiæ studium super hoc provideatur opportune ..... Cupientes itaque ut Indulgentiæ & singulæ Prædecessorum nostrorum litteræ, dicto Ordini ac ejus domibus & ecclesiis concessæ, sublatis quibuscumque hæsitationum obstaculis, inviolabiliter observentur, eisque, prout concessæ dicuntur, indubia fides adhibeatur, devotioque populi etiam augeatur, atque dicti Ordinis ecclesiæ, domus ac conventus conserventur, ædificentur, amplientur .... motu proprio non ad ipsius Martignoni*, aliorumve *instantiam*; *sed de nostra mera voluntate ac deliberatione, & ex certa nostra scientia, singulas Indulgentias ac alias spirituales & temporales gratias, à prædictis, seu aliis quibuscumque Romanis Pontificibus dicto Ordini* ac ejus *personis in genere vel specie quomodolibet concessas .... auctoritate Apostolica tenore præsentium in suo robore suaque firmitate confirmamus, approbamus & innovamus, ac de novo concedimus, supplentes omnes & singulos defectus, si qui forsan quoquomodo intervenerint in eisdem.*

88 Hactenus Bulla: quæ ut nunc concedatur vere data fuisse à Sixto IV; quod difficile persuasu erit, propter nonnulla, jam indicata & porro indicanda: quia scilicet tam ipsa quam præcedens prolixa Bulla Sixti, intra menses quinque datæ, sub eodem principio atque exordio toto (quod plane insolitum est) & sub eadem clausula extant: quia licet cetera dissimillimæ sint inter se, dicuntur tamen ambæ ab eodem Martignono Generali rogatæ, & ab eodem Pontifice concessæ: quia nullus indicatur locus, unde posterior Bulla sit extracta; aut ubi originale ejus vel legitimum exemplar inveniatur aut inventum sit; quemadmodum indicatur de Bulla priore apud Rodericum. Maxime autem difficile reddit creditu, Bullam posteriorem, Sixti esse, quod tot nominatorum in Continentia Pontificum nulla Bulla afferri potuerit à Martignono Generali, ex totius Ordinis Carmelitani archivis: quodque Cancellariâ Apostolicâ *diligenter inspici* & excuti curatâ à Sixto, totque inventis aliorum Ordinis Carmelitani privilegiorum litteris Pontificiis, quot videre est impressas in prima Bulla, etiam ab Innocentio IV & Alexandro IV, amplius ducentis ante Sixtum annis datas, quarum aliquæ jam cœperant *vetustate consumi*; non prodierit vel una sola illarum omnium, quæ in prædicta Continentia asseruntur à tribus & viginti Pontificibus, variis successive temporibus, datæ; quod denique nulla ibi sit reperta Bulla saltem alicujus Indulgentiæ Carmelitis concessæ ab aliquo eorum Pontificum, qui propius ad ætatem Sixti accedunt, puta Joannis XXII, Urbani V & Nicolai V: quorum ultimus annis non amplius sedecim Pontificatum Sixti IV præcessit.

89 Ut tamen hisce aliisque nihil obstantibus, vere data fuerit Bulla etiam ista à Sixto IV; quid, quæso, per illam Sixtus concedit? An testatur, Leonem IV, ceterosve enumeratos Pontifices, indulgentias, ipsis illic attributas, vere concessisse; aut litteras eorumdem, de quibus in Continentia, vere extitisse aliquando? Minime vero. Cum enim aliunde Sixto nihil constaret de ejusmodi litteris, aut Indulgentiis; ac Martignonus ipse fateatur, *originales litteras ad manus suas non pervenisse*, ne quidem illas, quas Nico-

laus V ante annos solummodo viginti dedisset: *neque de illis aliter, quam ut praefertur* in Continentia, *doceri potuerit* Pontifex; consequens est, quod Continentia illa aliud non sit, quam compendium, ut dixi, aut synopsis praetensarum Bullarum, relata ad faciliorem fidelium usum in publicas tabellas, quae in Ordinis ecclesiis appensae *reperiebantur*: quemadmodum etiam nunc obtinet in variis ecclesiis. Scientibus porro nobis hujusmodi tabellas, alibi quidem exhibere Indulgentias certas, alibi minus certas, alibi vero plane falsas, &c numquam à Pontificibus, quibus tribuuntur datas; ut invictissime demonstrari potest; quid, quaeso, superest, ex quo Sixtus scire aut prudenter testari potuit, quod dicitur de existentia Bullarum ipsarum & concessione Indulgentiarum? Nihilominus, ipsum non solum ita testari, sed *ex certa* testari *scientia*, sustinere pergunt Carmelitae.

90 Ego dico, nihil hujusmodi testari Pontificem, quia nihil hujusmodi testari poterat prudenter, ut patet ex dictis; nedum poterat ex certa scientia testari. Totum quod intendit Pontifex per Bullam suam est *dubia* & contentiones, *circa literas* & Indulgentias, quae in Continentia à Leone IV & successoribus ejus dicuntur datae fuisse; ac praecipue *circa earumdem vim & efficaciam* ortas, tollere &, ne in posterum orirentur providere: id autem obtenturum se putat, declarando, Indulgentias, ibi relatas, aut fuisse jam certas; aut certas nunc à se reddi, sive datae fuerint à Pontificibus, in Continentia relatis, sive à *quibuscumque* aliis; parum scilicet curans, à quo datae aut non datae fuerint; sed solum curans, ut certae sint aut fiant ad spiritualem fidelium consolationem; ideoque non vult litteris praedictis *fidem indubiam adhiberi, prout concessae* fuerunt in se; sed *prout concessae dicuntur* à Martignono, quo ad effectum Indulgentiarum obtinendum. Ac tandem *motu proprio* atque ex *certa sua scientia, auctoritate Apostolica confirmat, approbat, & innovat, ac de novo concedit*; Quid? Non litteras, tamquam, à tali vel tali datas; sed *singulas Indulgentias ac alias spirituales & temporales gratias, à praedictis, seu aliis quibuscumque Romanis Pontificibus*, Ordini Carmelitarum ac ejus *personis, in genere aut specie, quomodolibet concessas.*

91 Ex hactenus dictis patet 1, incertissimum esse, an Sixtus hanc Bullam dederit umquam. Patet 2, nullam ipsum Bullam agnovisse, nedum confirmasse, tamquam vere datam à Pontificibus quibus illae in Continentia adscribuntur. Patet 3, ipsum tantummodo confirmasse, aut potius pro incertis quorumcumque demum Pontificum, certas ex plenitudine potestatis suae concessisse Indulgentias, ut tolleret *dubia circa vim & efficaciam* eorum, jam tum orta atque oritura deinceps: praeterea, ut sic *augeret devotionem populi*, parum curantis à quo concessae fuerint Indulgentiae, dummodo certae sint, quas lucrari intendit; cumque per illas animaret ad Ordinis Carmelitani *ecclesias, domos & conventus conservandos, aedificandos, restaurandos.*

§. X. *Indulgentiæ, in prædicta Bulla relatæ, apocryphæ; uti & ipsa Bulla.*

PAtebit nunc quarto, ipsam Continentiam sive synopsim Indulgentiarum, in prædicta Sixti Bulla relatam, mendacem esse totam; numquam Sixto visam, numquam visam Martignono: & horum tempore nequaquam potuisse *receptam fuisse in domibus Carmelitarum*, aut *publicis scripturis* prostitisse *in ecclesiis Ordinis*. Ex quo sequatur, non fuisse ipsam à Martignono oblatam Sixto, aut ab hoc confirmatam; sed posteriori tempore ab aliquo, Indulgentiarum, quas in Mari magno, seu prima Sixti Bulla, paucas inveniebat, & antiquitatis cupido, sub utriusque nomine priorisque Bullæ principio & clausula confictam esse.

93 Primo enim, si recepta fuit Continentia ista in Domibus & prostitit in ecclesiis Carmelitarum, quando ipsam obtulisse dicitur Martignonus Pontifici Sixto; debet cœpisse illic recipi & prostare intra viginti circiter annos ante pontificatum Sixti; quia in illa fit mentio litterarum & Indulgentiarum, à Nicolao V concessarum. Nicolaus autem obiit anno 1455, ut diximus, annos sedecim ante pontificatum Sixti, anno 1471 creati. Nunc quæro, an is qui Continentiam prædictam intra illud spatium temporis concinnavit, habuerit Bullam seu litteras Nicolai & decessorum ejus Pontificum, in Continentia nominatorum; an non habuerit. Si non habuit; quam fidem merebitur Continentia, non nisi ex mendaciis vani alicujus cerebri consuta tota? Si vero habuit litteras; quomodo aut quo fato (cum aliquæ illarum jam tum extitisse debuerint annis 500 & 600) tam exiguo annorum viginti aut sedecim aut pauciorum spatio, interciderunt omnes, ut nulla prorsus inveniri aut à Martignono Generali, aut à Sixto Pontifice potuerit?

94 An vero etiam, tum is, qui Continentiam contraxit ex Bullis; tum alii, qui cum ipso vixerunt, & Bullas saltem aliquas viderint, aut per alios aliquam earum notitiam acquisiverint; intra viginti annos mortui sint omnes; ut de illis quod aliquando extiterint, nemo testari potuerit; ne quidem ipse Martignonus, qui saltem adhuc supererat, atque ut minimum viginti annis in Religione sua vixerat, jam Generalis? Et tamen testari non potuit se ullam nominatarum Bullarum vidisse, aut ab aliquo visam esse intellexisse. Sane *aliter se de illis doceri non potuisse*, ait Pontifex, *quam ut præfertur* ex vaga relatione nihil affirmantis Martignoni, & porrigentis Continentiam, nihil per se docentem de Bullis, an aliquando extiterint, an extiterint numquam: imo nihil docentem de se ipsa quando facta sit, aut à quo; nisi quod circumstantiæ jam consideratæ & porro considerandæ palam indicent, ante Pontificatum Sixti IV & generalatum Martignoni factam non fuisse, sed sub utriusque nomine postea esse fabricatam.

95 Atque hæc circa Nicolai, ul imo in Continentia relati Pontificis, litteras & Indulgentias; quæ, si minus extiterunt aut datæ fuerunt umquam, potuerunt tamen existere ac dari: at primorum ibidem relatorum litteræ atque indulgentiæ tantum abest, ut extiterint vel datæ fuerint aliquando, ut ne potuerint quidem

dem existere aut dari tunc temporis sub tali forma ac modo, sub quali dicuntur extitisse ac datæ fuisse. Continentia Quippe quatenus exhibet litteras Leonis IV, ait, ipsum concessisse Indulgentias, qui aliunde non scitur ullas umquã Indulgentias concessisse: concessisse autem *septem annorum & duodecim quadragenarum*, qui modus concedendi, & concedendi tam largas, vix tribus post seculis obtinere cœpit in Ecclesia: concessisse porro *visitantibus ecclesias beatissimæ Virginis Mariæ de monte Carmeli*; licet seculo decimo tertio titulus, *B. Virginis Mariæ de Monte Carmeli*, primum innotuerit mundo, per Pontificem Innocentium IV, in publicis Pontificum, imò & privatis aliorum scriptis; concessisse præterea in talibus aliquot festis eorumque Octavis; quæ tempore Leonis, saltem cum Octavis, sciuntur instituta non fuisse: concessisse etiam pro talibus festis, quæ nihil commune habent cum Ordine Carmelitano, ut sunt SS. Fabiani & Sebastiani, SS. Petri & Pauli, Inventionis & Exaltationis sanctæ Crucis: concessisse denique indulgentias prædictas *omnibus* ecclesiis Carmelitani Ordinis in festis titulorum suorum; cum tamen neque ecclesia ulla Carmelitana, neque ullus titulus, qui tempore Leonis aut tribus post seculis fuerit; proferri possit. Neque id mirum; cum ne quidem ullus proferri possit pro illo tempore Carmelita Religiosus; & nullum fuisse, doceant omnia, quæ hic & in Vera origine ac alibi disputavimus: contra quæ, hæc supposita Leoni bulla evincere nihil quidquam valebit apud sanum intellectum.

96 Non scitur Leo IV ulli umquam Indulgentias concessisse, sive altari, sive ecclesiæ, sive monasterio, seu festo dedicationis, seu publica necessitate, multo minus festis aliquibus diebus per annum nedum tam multis ut enumerat Continentia. Quia apud Anastasium, Leoni contemporaneum ac Romæ præsentem, ejusque Vitæ prolixcissimæ simul & accuratissimæ scriptorem: in qua minutissimæ quævis ipsius actiones piæ, ac beneficia templis, sacellis, altaribus, monasteriis, Religiosis collata, recensentur propemodum infinita, nullos omnino uspiam ulli legitur indulgentias concessisse Leo, nedum tali concessisse modo & tam largas; uti prætenditur concessisse ecclesiis B. Mariæ de Monte Carmeli & Carmelitarum; quorum aut nomen, aut templum, aut indicium nullum invenire est in prædicta Leonis Vita aut alibi, ex quo suspicari quis possit, tunc fuisse in mundo Carmelitas.

97 Eadem Continentia Indulgentiarum, Leoni IV attributarum, illas concedit, ut dixi, *visitantibus ecclesias beatissimæ Dei Genitricis semperque Virginis Mariæ de monte Carmeli.* Constat autem, ante seculum 13 nulli hominum in mentem venisse, templa, congregationes aut personas ullas insignire titulo, *Beatæ Mariæ de monte Carmeli*, tunc demum inducto in mundum, quando Latinis seculo 12 Terram-sanctam possidentibus, confluentes eo devotionis aut voti causâ ex tota Europa peregrini; variis ibidem locis, à Vitriaco indicatis, eremiticam vivere vitam cœperunt, etiam in Carmelo. Hi autem, qui in Carmelum concesserant, propositis sibi ad imitandum Eliæ Prophetæ virtutibus, eodem in loco, ubi ipse olim moratus fuisse creditur, ad *Fontem Eliæ* dicto, præ ceteris famâ religiosæ observantiæ & numero personarum aucti, sub initium seculi 13 petierunt sibi aliquam vivendi Regulam ab Hierosolymorum Patriarcha Alberto, & acceperunt, inscriptam *Fratribus juxta Fontem in monte Carmeli morantibus*; ut-

pote sub alio nomine nondum notis.

98 Sub eodem nomine ac titulo, & non alio, paucis post annis Carmelitas in monte Carmeli describit Vitriacus in sua Historia orientali, oculatus testis; ipsumque eorum locum *juxta Fontem*, certiori aliquo indicio designaturus, ait; situm esse *non longe à monasterio Beatæ Virginis Margaritæ*. Ex quibus conjicere licet (ut hoc obiter observem) Fratres illos tunc nondum habuisse templum proprium aut aliud ædificium, vulgo notius, quam erat ipse locus ad Fontem; latentes scilicet adhuc *in alveariibus modicarum cellularum* suarum, ubi *tamquam apes Domini dulcedinem spiritualem mellificabant*; ut ait idem: Vitriacus: qui etiam satis indicat, Fratres illos ecclesiam tunc sub nomine B. Mariæ Virginis nondum habuisse: quia enumerans multas, variis locis ei dicatas; puta, S. Mariæ Monialium, S. Mariæ in Bethleem, S. Mariæ in Latina, prope sepulchrum Domini; S. Mariæ Teutonicorum in Jerusalem, nullam novit S. Mariæ in Carmelo; utique illam expressurus potius quam *beatæ Virginis Margaretæ*, si quam prope Fontē tunc habuissent Eremitæ illi.

99 Post hæc tempora superior istorum Eremitarum cœpit *Prior* vocari Honorius enim Papa III, Regulam Alberti anno 1226 approbans, Constitutionem suam inscribit *Dilectis filiis Priori & Fratribus Eremitis de monte Carmelo*. Similiter Gregorius IX confirmans anno 1230 eamdem Regulam, agnoscit *Priorem & Fratres eremi montis Carmeli*. Nondum tamen novit Priorem *Generalem*, aut Fratres *B. Mariæ de monte Carmeli*. Utrumque inscriptionis augmentum primus, quod sciam, addidit litteris suis Innocentius IV, scribens, anno quidem 1245. *Dilectis Filiis, Priori & Fratribus Eremitis B. Mariæ de monte Carmeli*: anno autem 1246 *Dilectis filiis, Priori Generali* & Fratribus *Ordinis gloriosissimæ Dei genitricis semperque Virginis Mariæ de monte Carmeli*. Atque hunc inscriptionis modum perpetuo fere secuti sunt deinceps summi Pontifices, appellantes Priorem *Generalem*, & Ordinem *gloriosissimæ Dei genetricis semper, Virginis Mariæ de monte Carmeli*. Alii subinde, amplificato magis Ordine, addiderunt inscriptioni etiā *Provinciales ceterosque Priores*. Natus igitur sub Innocentio IV, quatuor seculis post Leonem IV sedente, titulus Ordinis *B. Mariæ de monte Carmelo*, quo pacto adhiberi potuit ab eodem Leone?

100 Inter festa, quibus Indulgentiæ concessæ fuerint à Leone, enumerantur aliqua, de quibus aliunde non constat in Ecclesia universali tunc celebrari solita fuisse; multo minus quod celebrata fuerint cum suis Octavis cum quibus ne nunc quidem celebrantur; qualia sunt festa Annuntiationis & Purificationis B. V. Mariæ, sanctæ Crucis, S. Michaelis Archangeli & alia. Enumerantur etiam festa Sanctorum, qui nullam singularem connexionem cum Ordine Carmelitarum, ut supra vidimus, umquam habuerunt aut habent; præ innumeris aliis, quos nunc prætendunt Ordinis sui olim fuisse & pro talibus nunc habent. Hujusmodi sunt SS. Telesphorus ac Dionysius, Romani Pontifices; SS. Joannes Chrysostomus, Basilius Magnus, Gregorius Nazianzenus, Ecclesiæ Doctores; S. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus &c. Quanto convenientius Ecclesiis Carmelitarum concessæ fuissent indulgentiæ pro talibus ipsorum festis, quam pro festis alienis, S. Michaelis SS. Fabiani & Sebastiani, Inventionis & exaltationis sanctæ, Crucis &c?

101 Denique quomodo ecclesiis Carmelitarum, quæ nullæ erant tempore Leonis, ut satis jam declaravimus, concedi ab ipso potuerint Indulgentiæ? Ignoti usque ad seculum 12 fuerunt Carmeli-

tæ ipsi quomodo notæ fuerint seculo 9 Carmelitarum ecclesiæ? Anno 1216 invenit Vitriacus Carmelitas adhuc in cellulis suis juxta Fontem in Carmelo: alibi non invenit. Meminit multarum ecclesiarum Virgini Mariæ Sanctisque aliis sacratarum; non meminit ullius ecclesiæ Carmelitanæ, aut Virginis Mariæ de monte Carmelo. Multo minus meminit trecentis ante annis, aut novit ejusmodi ecclesias Leo IV, aut Anastasius in vita ejus: & tamen tam multis earum imo omnibus, in festis Titulorum concessit indulgentias. Ex consideratis hactenus circumstantiis facile cuivis erit intellectu, apocryphas esse litteras atque Indulgentias quæ ultimo & primo loco relatis in Continentia Pontificibus, Nicolao V, & Leoni IV supponuntur. Quid modo de intermediis?

102 Ut missos faciam nominatos illic Honorios IX & X, qui numquam fuerunt aliosque, solummodo notare volo, quod ibi Pontifices plures seculi 9 ac 10 dicantur Indulgentias tribuisse *assumentibus & intrantibus Confratriam Ordinis Carmelitarum.* Quam, quæso, Confratriam tunc habuit ordo? An scapularis? Sed illa à S. Simone Stochio seculo 13 initium habuit. Aliam mihi assignent oportet, qui credi volunt, Ordinem, antequam ipse creditur fuisse in mundo, habuisse Confratriam. Quas autem & quantas Indulgentias Confratribus illis concedunt dicti Pontifices? *Tertiam partem relaxant omnium peccatorum.* Et ante ipsos Leo IV clargitus fuerat, ut vidimus, indulgentias *annorum septem & quadragenarum triginta.* Confer hanc largitatem Indulgentiarum pro seculo 9, cum aliis quæ datæ fuerint seculo 12 ac 13: vix ullibi tam amplas hic reperias. Certe Innocentius IV anno 1245 apud Lezanam ad hunc annum (& has re concessas) opera caritatis (qualia fere etiam à prædictis requiruntur) facientibus *de injuncta sibi pœnitentia misericorditer relaxat dies* dumtaxat *decem*; requirens insuper ad obtinendam relaxationem tam parcam, ut *vere pœnitentes & confessi* antea fuerint, quod alii Pontifices non præscribebant. Seculo igitur 13 requiritur, præter cetera, ad obtinendas Indulgentias, vere pœnitentis confessio, ut decem dies de injuncta pœnitentia relaxentur, qui est usitatissimus illorum temporum in similibus concessionibus loquendi modus: & dudum antè, septem anni & triginta quadragenæ; nec non tertia pars peccatorum omnium relaxata fuerit sine pœnitentia & confessione?

103 Adde etiam, quod inter quinquaginta Bullas plurimorum Pontificum, priori Sixtinæ insertas, nulla inveniatur antiquior Pontificatu Alexandri IV & Innocentii IV, qui ab an. 1243 usque ad 1261 Ecclesiã rexerunt. Horum autem duorum Bullę inveniuntur illic omnino decem, tres Innocentii, & septem Alexandri. Quid hoc? Inter tot litteras & privilegia Carmelitis concessa tam liberaliter à Pontificibus Romanis, nulla omnino invenerit Sixtus in Cancellaria, aut alius quivis alibi, ante seculum 13 data? Nulla. Unde conficias licet, privilegia Indulgentiarum, quæ in Continentia Sixtinæ secundæ inserta, referuntur, tamquam seculo decimo à Joanne X atque XI, & à Sergio III; seculo nono à Stephano V, Adriano II & Leone IV, data, omnino nulla esse, & fuisse semper. Imo ex eo, quod nemo datam Carmelitis ante seculum 13 invenerit Bullam Pontificiam hactenus; datas autem seculo 13 & sequentibus protulerit Sixtus aliique plurimas; colligi datur Carmelitarum Ordinem religiosum, ante se-

ginquitate loci remotior fuerit, seu quod nihil memorabile gesserit quo innotesceret; seu utroque ex capite.

104 Quid enim? Si seculo 12, 11, 10 & præcedentibus Ordo Carmelitanus jam fuit in mundo, & notus fuit Pontificibus Romanis, quam fuit seculo 13 & sequentibus: cur Pontifices non æque duodecimo seculo, quam decimo tertio, ipsi Bullas saltem aliquas concesserunt? Si respondere ausis, intercidisse omnes seculo 13 priores; nullus credet hoc respondenti, nisi extitisse prius monstraveris indicio aliquo: prius quippe est esse, quam intercidere: & qui asserit intercidisse; asserit reipsa fuisse; id quod probandum est. Quid est autem cur potius interciderint Bullæ, ante initium seculi 13 quam paulo post illud datæ? Certe tam conservatæ sunt quæ ante initium seculi 14 datæ fuerunt, quam quæ fuerunt datæ paulo post. Aliud igitur nihil rationabilis responsi afferendum existimo, quam quod tam ante quam post initium seculi 14, uti etiam post initium seculi 13, fuerit Ordo in mundo, & fuerit præclare gestis Pontificibus notus: ante initium vero seculi 13 vel non fuerit adhuc in mundo, vel non fuerit adhuc notus Pontificibus.

105 Jam nulli mirabile videbitur, *circa litteras* Apostolicas atque Indulgentias, in Continentia memoratas, *earumque vim & efficaciam, nonnulla dubia fuisse orta*, tempore Martignoni; ac timendum fuisse, *ne alia in dies suborirentur*; quando tot dubitandi & Continentiam reprobandi causas ipsa Continentia continebat; & cuivis, non plane stipiti, ponebat ob oculos: si tamen dubitari tempore Martignoni potuit circa vim & efficaciam litterarum Apostolicarum, quas ne in Continentia quidem tunc extitisse, credibilius est ex jam dictis. Ergo nullas Carmelitæ habent Indulgentias, de quibus in Continentia? Habent enimvero: non quidem in litterarum Leonis IV & aliorum illic nominatorum, quæ nullæ umquam fuerunt; neque vi ipsius Continentiæ; quæ nullas per se Indulgentias conferre potuit: neque etiam vi Bullæ Sixtinæ, cui Continentia inseritur, si Bulla ista Sixto supposita fuit: sed vi Bullarum, quibus successores ejus, Romani Pontifices, eamdem Bullam, à Sixto, ut relatum fuerat; datam, nova sua & vere Apostolica Bulla confirmarunt, approbarunt, & innovarunt id, quod in Sixtina concessum dicebatur, ac de novo concesserunt, supplentes omnes & singulos defectus, si qui forsan quoquomodo intervenerint in Sixtina & in illic relatis.

§. XI. *Chronologia Ordinis Carmelitani à Propheta Elia usque ad Christum.*

Diximus in præmissis, plurima tradi à PP. Carmelitis circa originem & successionem, justo antiquiorem, sacri Ordinis sui, quæ incertissima sunt, & negata probari non possunt. Diximus etiam quod res, quæ esse potuerunt in mundo, sint plurimæ ac numero infinitæ: quæ autem fuerunt de facto, esse respectu illarum paucas. Ex quo sequitur, quod is, qui interrogatus, an aliquid fuerit, de quo dubitat; prudentius neget quam affirmet. Quia illorum, quæ non fuerunt, numerus longe major est, quam quæ fuerunt; atque adeo dubitanti credibilius esse debet, non fuisse quam fuisse; & possessio stat pro primo,

primo, quamdiu non probatur secundum. Hæc autem probatio incumbit affirmanti aliquid fuisse; & in casu præsenti incumbit PP. Carmelitis, innumerabilia de origine & successione Ordinis sui affirmantibus, de quibus merito dubitatur ab aliis, an fuerint. Porro negantibus aliquid fuisse, succensere non debent affirmantes, quamdiu rationes non attulerint, quæ movere virum prudentem possint ad assensum. Eæ vero rationes in quæstionibus puri facti, non tam peti debent à subtilibus Theologorum ratiociniis, quam à proborum historicorum testimoniis, tanto certius aut minus certo probaturis aliquid, ceteris paribus; quanto minus magisve tempore & loco remotus fuerit qui testatur à re testata. His positis, procedamus ad Chronologiam.

107 Seculo igitur ante Christi nativitatem decimo, sive ab anno 1000 usque ad annum 900, vixit, floruit, multaque mirabilia operatus, tandem raptus est curru igneo Elias è conspectu hominum: uti legitur in Libris Regum. Sed nihil ibi de instituto per Eliam Ordine religioso; nihil de votis paupertatis, castitatis, obedientiæ, & sive ab ipso, sive ab aliis coram ipso emissis; nihil de successore ejus in regimine religiosi Ordinis; nihil de regula, habitu, aut tessera, quibus uniformiter inter se viverent subditi Religiosi, & distinguerentur ab aliis. Hæc eadem porro cum ne somniaverit quidem ullus, ab Elia usque ad Christum; nec admiserit aliquis Sanctorum Patrum ostenderit aliquis; ignoscite mihi, Reverendi Patres, quod credere nondum possim, fuisse, quæ vos tantopere optatis, quæque ego vellem (ita me Superi adjuvent) posse credibilia facere. Sed hoc non est in potestate voluntatis meæ; uti assentiri, non est in potestate intellectus, nisi prælucentibus idoneis rationibus.

108 Seculo ante Christum nono; sive ab anno 900 usque ad 800; floruit Eliseus, ab Elia unctus Propheta post ipsum, nusquam ab eo institutus Ordinis religiosi Generalis, mortuus anno 849. Vota etiam hic requiro religiosa, an, ubi, quando, quomodo, cum quibus illa professus fuerit: quos Religiosos, talia vota professos, rexerit. Filii quippe & cunei Prophetarum, à Samuele jam tum in collegia distributi, nihilominus Religiosi per tria vota non erant; neque facti sunt tales, ulli ex ipsis, decursu trium seculorum sequentium: sub Elia verò & Eliseo nihil amplius indicat Scriptura, ex quo conficiatur, eorum aliquos, nedum omnes, tum potius quam antea evasisse Religiosos, aut vota aliqua professos esse. Quamobrem, ignoscite mihi iterum, Reverendi Patres, quod neque hic cogere intellectum possim, ut vobis assentiatur, testimonia solummodo posteriorum temporum afferentibus, aut alia ad id suadendum non idonea.

109 Neque magis idonea afferentur ad suadendum, Rechabitas, hoc seculo Filiis Prophetarum succedentes, magis quam istos, sese obstrinxisse tribus Reli-

Prophetarum, viventem. Nescitur quis Rechabitas & Filios Prophetarum, dissimilium inter se institutorum, in unam congregationem associaverit; eamque Elianam aut Propheticam potius, quam Rechabiticam putaverit appellandam: cum tamen ipsi Rechabitæ, post annos ab institutione sua facile centum & quinquaginta, apud Jeremiam nullum agnoscant alium seu Institutorem, seu Patrem, sive Ducem, quam Jonadab, filium Rechab; nec usquam ad Eliam, aut Eliseum, aut Filios Prophetarum referant sese.

110 Seculo ante Christum octavo, sive ab anno 800 usque ad 700, nulli indicantur amplius Filii Prophetarum in sacris Litteris ante Christum. Perseverant autem Rechabitæ: sed nullus invenitur se votis obstrinxisse religiosis inter illos, seu pater, seu mater, sive filius, sive filia: nullus etiam innotescit ipsorum Superior.

111 Seculo ante Christum septimo, sive ab anno 700 usque ad 600, Rechabitæ, hactenus ruri sub tabernaculis, juxta institutum suum, morati, propter bellum, à Nabuchodonosore illatum; recipiunt se in civitatem Jerusalem: nihilo tamen magis fiunt Religiosi aut vota profitentur, quam prius. Igitur vel interrupta fuerit successio Ordinis Eliano-religiosi; vel monstrandi sunt, qui illum per vota religiosa continuaverint.

112 Seculo ante Christum sexto, sive ab anno 600 usque ad 500, idem fatum est Ordinis Eliani, quod supra: defecisse enim successio ejus censebitur, nisi aliunde ostendatur continuata esse.

113 Seculo ante Christum quinto, sive ab anno 500 usque ad 400, deficientibus Rechabitis substituuntur Esseni, potius, ut non interrumpatur successio, quam quod probetur, ipsos hoc tempore cœpisse aut in mundo fuisse. Sunt interim moribus legibusque, quantum sciri potest, tam dissimiles Rechabitis, quam sunt similes Pythagoræis, ut supra vidimus: ac nihil fere certius de iis constat, quam quod vota religiosa non fecerint; certe nusquam ostendi potuerunt ea fecisse. Loquor de Essenis antiquioribus, de quibus Plinius: Esseni enim; de quibus Philo, ab illis diversissimi, hæc tempora non attingunt. Requiro etiam institutorem eorum, & nullum invenio, nisi forte Pythagoram, de quo supra.

114 Hoc eodem seculo ab aliquibus in subsidium successionis advocantur sectæ Scribarum & Assidæorum; eorumque *Princeps* & *Restaurator* & *Caput* Esdras, *vir eximius & clarissimus*, & *Prophetici Ordinis asseclа*, uti scribit Lezana ad annum mundi 3595 num. 2: quia nempe appellatur in Scripturis *Propheta* & *Scriba*. Imo, inquit, *cum de ipso non referatur uxorem vel filios habuisse, conjici datur, cælibem fuisse; ac per consequens, propius & intimius ad idem Prophetarum*, quod est Carmelitarum veteris Legis, *institutum pertinuisse; quam alios, qui cælibes non fuerunt*. Sed hæc omnia nullam professionem votorum religiosorum indicant. Quapropter tam diu negabimus, Esdram cum suis Scribis atque Assidæis Religiosum fuisse, quamdiu aliunde non probatur fuisse. Interim uti mihi liceat eadem argumentandi formâ ad ostendendum, Esdram non fuisse Carmelitam, quâ utitur Lezana ut eum faciat talem. Cum de Esdra *non referatur* emisisse vota religiosa, *conjici datur*, non fuisse Religiosum; & per consequens ad Carmelitarum institutum religiosum neutiquam pertinuisse.

115 Seculo ante Christum quarto, sive ab anno 400 usque ad 300, continuaverint Ordinem Eliano-religiosum quotquot

ex

ex Pythagoræis, vel Essenis, vel Assidæis, vel Scribis, probati fuerint vitam religiosam cum obligatione trium votorum duxisse: sed prius probandum erit talem vitam duxisse aliquos eorum, quod modo negabam.

116 Seculo ante Christum tertio, sive ab anno 300 usque ad 200, primum adducit P. Sebastianus Assidæos, de quibus supra Lezana: ego ad seculum sequens referendos puto. Sed militares hi fuerunt; atque adeo nisi Ordo Elianus etiam militaris sit factus, cum ipsis, non capio quî continuaverit in ipsis successionem suam; si vero factus sit militaris; non capio qui manserit ordo idem, qui fuerat: ut nihil de votis Assidæorum requiram.

117 Seculo ante Christum secundo, sive ab anno 200 usque ad 100, innotescentibus nunc primum, ut ego quidem arbitror; & successionem Carmelitarum in se propagantibus Assidæis, præficitur Judas Machabæus, in paucis laudatissimus Lezanæ, *Prophetici Ordinis alumnus*, imo potius Dux & Imperator, uti patet ex libris Machabæorum. Ego ubi tria cum vota emisisse doctus fuero, quod fortassis facere potuerit ante matrimonium quo copulatus fuit, agnoscam Religiosum veteris Testamenti fuisse.

118 Seculo ante Christum primo, sive ab anno 100 usque ad salutarem ejus Nativitatem, summo in pretio est Patribus Carmelitis Emerentiana quædam, Christi Domini nostri proavia, avia sanctissimæ Virginis Mariæ, & mater S. Annæ; quæ, dubia, an virginitatem Deo voveret, an vero ex voluntate parentum viro nuberet, in Carmelum concesserit, ibique consuluerit Religiosos *Carmelitas*; quid sibi secundum Deum eligendum foret; ab iisque divinitus edoctis intellexerit, se viro jungendam, nomine Stolano. P. Sebastianus etiam *sanctam* facit Emerentianam illam, licet nullis Græcorum Latinorumve fastis adscriptam. Ego saltem prius quam ipsam canonizarem, certius edoceri vellem, in mundo fuisse, quam ex auctoribus, prædicta referentibus quidem, sed non ante finem seculi post Christum decimi quinti. Vellem etiam prius aliunde edoceri, an & quales tunc, tam sanctæ famæ viri Carmelum incoluerint; priusquam credere cogar famâ illâ excitatam Emerentianam eo se contulisse teneram virginem. Imo singulis seculis Chronologiæ ab Elia huc usque, & porro usque ad seculum Christi 12, interrogare debuissem; & nunc interrogo, quinam & quales pro singulis Carmelum incoluerint post Eliseum. Profecto si post Christi nativitatem, non plures illic successive monstrari possint incolæ, vulgo religiosiores quam illic incoluerint ex supra nominatis sectis Rechabitarum, Essenorum, Assidæorum (de Pythagoricis non loquor, quorum institutor saltem vidisse Carmelum & aliquamdiu ibidem moratus esse, scitur aliunde) paucissimi monstrari poterunt, qui ex monte Carmelo ad Chronologiam Carmelitanam continuandam traducantur.

dicatione fidei adjutore futuros, quam quovis alio in loco: & magis mirum videri possit, quod montem istum numquam visere per se suove, imo ne nominare quidem toto Testamento novo dignatus sit. Cumque nec aliunde monstrari possit, diu ante & post Nativitatem Christi montem Carmelum incoluisse viros religiosos, tria substantialia professos vota; quærere ipsos alibi debet, qui cupit Carmeli Ordinis invenire successionem non interruptam.

120 Pro seculo igitur post Christi nativitatem primo, quærunt sibi PP. Carmelitæ annis abhinc tantum quadringentis, non prius, imo præcipue ab annis ducentis tantum, post Palæonydorum suum; & invenisse credunt veros Ordinis sui Religiosos, sed extra Carmelum, 1. In Joanne Baptista ad Jordanem, quasi fuerit is Essenus, & Essenorum restaurator & rector atque adeo Carmelita. Sed nemo Sanctorum Patrum pro tali eum admittit aut agnoscit 2. In *viris religiosis*, qui, Actorum 2, *habitabant in Jerusalem Judæi*; quasi vox *religiosus*, ibi hominem denotet votis religiosis adstrictum, magis quam vox *honestus*, *discretus*, *timoratus*, græce εὐλαβής. 3. In *Prophetis* & *Viris Prophetici Ordinis* Antiochiæ, ex Actis Apost. & Eusebio, male intellectis. Quod si hic etiam scripsisset, τάξις *Ordo*, non potuisset tamen vox illa tunc sumi pro Communitate religiosa, ut nunc sæpe. 4. In S. Elpidio aliisque primis Hispaniæ Episcopis, eò S. Jacobum comitatis; & in S. Leocadia: quos Luitprandus in Fragmentis suis faciat Carmelitas. Sed exsufflantur fragmenta illa recentia: 5. In Basilide, olim Gentili aruspice, apud Tacitum & Suetonium; quem in Monte Carmelo Vespasianus Imperator, Hierosolyma obsessurus, sortes consulere jussit de belli exitu. Sed is ideo potissimum nunc factus est Carmelita religiosus & Sacerdos veri Dei; ne nullus toto primo Christo seculo Carmelita in Carmelo fuerit.

121 Inveniendi sunt saltem Carmelitæ in *Sacello*, quod ipsi tempore Apostolorum in Carmelo construxerunt *in honorem B. Virginis Mariæ, cum adhuc viveret; ad quod sæpe quotidie conveniebant ad ei laudes decantandas; quamobrem passim ab omnibus appellari cœperunt, Fratres B. Mariæ de monte Carmelo*. Ita P. Sebastianus Art. 16 n. 39 *ex traditione Carmelitana*. Sed aut impii fuerint Carmelitæ isti, qui viventi adhuc homini Cælitum honores præstiterunt, ædificando ei sacellum; aut ignorantes quam maxime, qui id sibi licere auctoritate sua arbitrati sunt: & alterutrum competit hodiedum illis, qui talibus decessorum suorum gestis gloriantur. Sacellum interim illud evanescit cum fundatoribus suis ceterisque hic prætensis, eo ipso quod intra 12 secula nihil de illis ab idoneo auctore scriptum aut creditum fuisse ostenditur. Hæc porro & si quid præterea affertur pro Carmelitis hoc seculo asserendis; vide pluribus refutata in Resp. mea Art. 16 §. 3.

122 Pro seculo Christi 2 fiunt Carmelitæ, 1 S. Telesphorus Pontifex Romanus; quia nempe ante Pontificatum fuit Anachoreta. 2. S. Fronto, quia legitur alicubi, fuisse Monachus 3. S. Eugenia, quia habitu virili induta, inter monachos vixerit. 4. S. Serapion, Episcopus Antiochenus, licet nesciatur quidem Anachoreta fuisse ante vel post Episcopatum. Sed hæc ex apocryphis aut recentiorum tantummodo scriptis desumpta, ut Art. 16 §. 4 ostendi, fidem non obtinent: uti nec scripta Josephi Antiocheni, aut Balbini, quasi hoc seculo composita; sed nusquam per annos 1200 ulli visa & à Riboto Carmelita seculo 14

pri-

primum citata, adductis inde paucis versibus, ita subito disparuerunt, ut nusquam complacuerint amplius. Vide Art. meum *16* citato §.

123 Pro seculo Christi 3 referuntur inter Carmelitas, 1. S. Dionysius Papa, ex Monacho quidem assumptus; sed *cujus generationem deprehendere non potuit* Auctor Catalogi Pontificum seculo 6 scribens. At quod ille tunc deprehendere non potuit, potuerunt annis mille post ipsum Carmelitæ, facientes suum. 2. Spiridion Episcopus Trimethuntis in Cypro: sed hic ante Episcopatum agricolam agens, uxorem & filiam apud se habuit quoad vixerunt, nusquam Monachus factus, nedum Carmelita. 3. S. Hilarion. Sed is ex Ægypto disciplinam monachalis instituti, à S. Antonio Magno acceptam, primus in Palæstinam invexit; nihil ab Elianis didicit. Nihil de horum monachatu Carmelitano novit antiquitas; nihil Lectiones Breviarii Romani, licet cultus eorum Carmelitis specialiter indultus sit à S. Congregatione Rituum.

124 Pro seculo Christi 4 conscripturus Carmelitas P. Sebastianus Art. 16 §. 6, ita orditur: „Ildefonsus Villegas, clari „nominis auctor, in Vita S. Romani „Martyris, Antiochiæ passi circa annum „310, Italice Venetiis edita anno 1512, „sic habet fol. 53: *Patres Carmelitani* „*numerant inter Fratres sui Ordinis S. Ro-* „*manum, qui sine dubio est hic, meo judi-* „*cio, qui tempore quo floruit* (scilicet anbens, quod Carmelitæ optant, tanti est Carmelitis, ut inde patêre debeat omnibus, Sanctos seculi 4 plurimos ad Eliano-Carmelitanum Ordinem spectare; quanti debent esse non Carmelitis, veritatem præ gloria sua quærentibus, tantus scriptorum numerus, qui totis mille annis scripserunt, & non sciverunt quod scivit Ildefonsus iste; neque illo seculo 4 S. Romanum, neque seculis præcedentibus aut octo sequentibus ullum alium Carmelitani agnoscentibus.

125 Ejusdem tibi cum Ildefonso isto auctoritatis hic esto noster Cornelius à Lapide, si scripserit, quod ei imponit P. Sebastianus, sic ibidem num. 58 loquens: „Montis Carmeli sacellum, ad „quod tempore Eliæ & Elisei diebus fe- „stis conveniebat populus, tum oratio- „nis gratia, tum ut Eliam & Eliseum „& similes concionatores audirent, mu- „tavit S. Helena in templum, prout as- „serit à Lapide in cap. 18 lib. 3 Reg. di- „cens: *Nicephorus libro 8 cap. 3 asserit,* „*Helenam, Magni Constantini matrem in* „*Carmelo templum ædificasse Eliæ Prophe-* „*tæ.* „ Ut nihil hic ego dicam, quam ridicule supponat P. Sebastianus ex more hodierno, Eliam & Eliseum diebus festis solitum fuisse in certo loco ad populum pro concione dicere; & quidem in monte Carmelo ejusque sacello; doceat me obsecro, unde sciat, Helenam sacellum illud in templum mutasse, & quomodo id suum dictum firmare potuerit auctoritate Cornelii loco citato. Corne-

templum in eo ædificari non potuerit, nisi facellum, si alicubi fuerit, in illud mutari debuerit? Ex his atque similibus, uti nihil pro Carmelitis concludi rationabiliter potest, ita neque potest confici apta Ordinis Carmelitani Chronologia.

126 Sed quid ego PP. Carmelitis negem relatos huc usque Sanctos? quandoquidem *omnes & singuli Anachoretæ & Monachi* (ita pronuntiante P. Sebastiano Art. 16 num. 50) *post Christum, in quatuor primis seculis, ante Basilii præsertim institutionem viventes; spectent ad Propheticum & Eliamum Institutum*: ideoque merito Lezana Carmelitis adscribat, *quotquot primis istis seculis reperit Monachos*. Sed miror, quod nullum invenerit totis quatuor istis seculis Carmelitam in ipso Carmelo.

127 Pro seculo Christi 5 quis modo adoptabitur Carmelita ex Monachis, instituto jam in Oriente Monachatu S. Basilii, cum celebri ejusdem Regula vivendi? Eatur in Occidentem. Ibi hactenus nullum Ordinis sui invenerunt Carmelitæ in Anglia, Scotia & Hibernia. Nunc ei omnes Monachos concedit, qui illic fuerunt ante adventum S. Augustini Anglorum Apostoli, Clemens Reynerus Benedictinus; & ipsi ambabus ulnis omnes amplectuntur in fide Clementis prædicti. Probatur tamen etiam in Oriente adhuc viguisse institutum Carmelitano-elianum, ex SS. Hieronymo, Macario, Joanne Cassiano, Sozomeno; quorum adducuntur verba, Eliæ quidem mentionem facientia, sed nihilo amplius ad intentum facientia quam hæc Hieronymi: *Noster Princeps Elias, noster Eliseus, nostri Duces Filii Prophetarum*. In quo autem Princeps & Duces? An in stricto monachatu aut professione trium Religionis votorum? Nihil de illis Hieronymus. Sed rationem addit: *qui habitabant* (& in eo duces nostri sunt) *in agris, & solitudinibus, & faciebant sibi tabernacula juxta fluenta Jordanis*. Indicaverit hic Hieronymus, Elianum institutum tunc floruisse, uti tempore Eliæ & Elisei, per habitantes in agris, in solitudinibus, in tabernaculis; quomodo inde sequitur, Eosdem tunc vere Religiosos fuisse per votorum professionem magis quam fuerint tempore ipsorum Eliæ & Elisei?

128 Carmelitis hujus seculi adscribuntur, S. Cyrillus Episcopus Alexandrinus; S. Euphrosyna, & S. Euphrasia. Sed hos partim exsufflat Baronius ad annum 444; partim id non probant recentia aut apocrypha scripta. Neque etiam Carmelitam facit Eusebium, neque alios post ipsum quod se aliquo Concilio subscripserint *Archimandritas Monasterii Eliæ*. Plura inveniuntur Monasteria, etiam hoc tempore, Eliæ appellatione nota; quæ Carmelitis vindicare sine injuria Basilianorum non poteris. Præcipuum tamen stabilimentum Ordinis hujus & præcedentium omnium seculorum fuit Joannes Patriarcha Hierosolymitanus 44, non tam ipse (suspectus enim de hæresi est) quam liber, ei attributus, de institutione Monachorum, qui lapis angularis est totius antiquitatis; sed è loco suo evulsus jam per superius dicta.

129 Pro seculo Christi 6 duos tantum Carmelitas nominatim affert P. Sebastianus, Anastasiam quamdam, quia post obitum mariti secesserit in Palæstinam ibique in monte Oliveti solitaria vixerit: & Jacobum Porphyrionitam, montis Carmeli Eremitam. Bene habet quod tandem Carmelita in Carmelo inveniatur; si tamen Ordinis Carmelitani Religiosus. Pro utroque asserto antiquiora desideramus testimonia: uti & pro eo, quod Carmelitæ hoc seculo persecutionem passi

sunt

sunt sub Cosroe Persarum Rege cum martyrio multorum è suis: Palæonydori enim sine alio teste non admittitur testimonium.

130 Pro seculo Christi 7 nullum nominat P. Sebastianus sui Ordinis Sanctum, præter Anastasium Persam, ut talem à Carmelitis coli permissum. Verum & Basiliani eum colunt ut suum: suum etiam faciunt Benedictini, Trithemius, Dorganus, Wion, Menardus: quin Ghinius ipsum adscribit Canonicis Regularibus. Manebit igitur Monachus per nos Anastasius, etiamsi non maneat Carmelita. Invenîmus enim pro illo tempore Regulam, quam sequi potuit, in Oriente Basilianam; non invenimus Carmelitanam. Quod autem Carmelitæ hoc etiam seculo persecutionem passi sint ab Humar Saracenorum Principe; à quo & pallium eorum album in barratum mutatum sit, aliud fundamentum non habet, quam Epistolam Cyrilli Constantinopolitani, suppostitiam. Alia quædam fictitia, quæ ad hoc septimum & quatuor præcedentia secula referuntur, videri possunt in Resp. mea Art. 16 §. 5 &c.

131 Pro seculo Christi 8 nullus comparet sanctus Carmelita. Incipiunt autem comparere Carmelitæ ipsi in Italia, si verum est quod eis hoc seculo fundati sint conventus Senis, Florentiæ, Pisis; ut ipsi quidem asserunt: ego vero & conventus illos & talia asserta sine fundamento esse, ostendi Art. 16 §. 10.

132 Pro seculo Christi 9 nullus Sanctus adducitur Carmelita: sed adducuntur n. 17, ac seqq. & Art. 3 §. 9. 10. 11. Conventus autem istos pro eo seculo vindicari non posse, dixi Art. 16 n. 112 & 113. Mire etiam hoc seculo refloruisse pretenditur Ordo in Palæstina, ex præsentia illic Caroli Magni Imperatoris; qui certo scitur Palæstinam oculis suis usurpasse numquam.

133 Pro seculo Christi 10 ostenditur fuisse Ordo Carmelitanus ex Indulgentiis, ei concessis à Sergio III, & Joanne XI; sed nihilo valentioribus, quam sint prædictæ. Conventus etiam ædificatus ei præsumitur Dinkelspulæ; sed nihilo melioribus fundamentis, quam prænominatis. Benedictum V Pontificem, qui Carmelitam facere vult, aliter id probare debet, quam probatum est hactenus. Ego de illo egi pluribus in Conatu Chronologico meo ad ejus Pontificatum, & in Resp. Art. 16 num. 116. Additur his Sanctus unus, Canadinensis Episcopus Martyr, Patricius Venetus & Hungarorum Apostolus. Sed hic tam manifeste fuit Benedictinus, ut capere non possim qua fronte eum quis ausit Carmelitam dicere. Vide Art. citatum num. 118.

134 Pro seculo Christi 11 nihil est quod Ordinem vindicet quam Indulgentiæ & fundationes aliquot Conventuum præsertim Boppardiæ, Venetiis, Burdigalæ. Sed hæc omnia initia æque ac Indulgentias prædictorum seculorum, vana esse videre licet in mea Resp. Art. sæpius citato 16 §. 13.

135 Atque ita pervenimus ad seculum

etiam toto hoc Opusculo demonstratum, quod in Vera Origine asserebam, nullum inveniri ante seculum Christi duodecimum Ordinis Carmelitani Religiosum Scriptorem, nullum Legislatorem, nullam Confirmationem; nullam Bullam Pontificis alicujus aut Patriarchæ aut Episcopi; nullam seriem Generalium, aut Provincialium, aut Priorum; nulla Capitula, nullas divisiones Provinciarum; nullas Fundationes Conventuum, nullas tabulas civitatum, publicas vel privatas; nullas Indulgentias; nulla præclare gesta, nullos denique veri nominis Carmelitas Religiosos.

136 Jam vero à seculo 12 formari porro Chronologia Ordinis potest apta & illustris, non modo per secula integra, seu etiam singulos per annos: invenienturque deinceps omnia, quæ modo negabam inveniri ante seculum istud 12 uspiam posse. Nihil opus erit male fundatarum pejusque cohærentium conjecturarum catena tam longa, quanta assumitur ad connectendum Eliam cum Bertholdo. Plana omnia & clara erunt Historiam Carmelitanam scripturis: si tamen vel hinc satis habeant, verosimilia pro verosimilibus, conjecturas pro conjecturis tradere, sicubi certum haberi ac monstrari non possit. Verum alius est hominum istorum genius; ferre non possunt sic procedentem me, & *Conjecturalem Historicum* petulantur explodunt; soliti ipsi ea quæ nec sciunt, nec scire citra revelationem possunt, citra hæsitationem asseverare, iisque sic assertis tam firmiter adhærere, ut P. Franciscus Bonæ-Spei, in Præfatione ad suum Armamentarium audacter pronuntiet, *Carmelitanam historiam, tot & tantis communitam scutis, ut subsistere debeat, aut nulla*; & Thesista Abulensis anni 1688, de quo embolismus ad Apologiam pro Veritate num. 34, *Quod Elias sit Fundator veri monastici status, quem instituit in vero & essentiali monastico statu, credi potest fide divina theologica, aut ut minimum fide communiter dicta divina, cum assensu supranaturali & infallibili, cui falsitas subesse non possit*; vel saltem cum Atrebatensi nupero Concionatore, ut habetur in Elucidatione Actorum num. 454 puncto 2; *Historia B. Simonis Stock* (& idem de alia quavis suæ Chronologiæ parte iisdem quibus ista prætensarum Bullarum vel approbationũ Apostolicarum scutis communita videntur deducere PP. Sebastianus & Villalobos) *provecta est ad eum certitudinis gradum, qui propinquior est certitudini fidei, neque potest indubium revocari sine specie aliqua infidelitatis.*

137 Atque hæc sufficiant pro defensione Veræ Originis aliorumque scriptorum meorum circa Ordinem Carmelitanum, contra Theses P. Agathangeli, novum Memoriale P. Sebastiani à S. Paulo, Dissertationem Historico-sacram Reverendiss. Patris de Villalobos, ejusdemque Brevem Chronologiam; libros, post petitum nuper à Patribus illis Pontificium silendi de antiquitate sua præceptum, aut editos omnes, aut ad notitiam meam primum delatos. Superest modo, ut propter prædictos libros aliosque forte secuturos, publicam iterarem Protestationem de silentio circa antiquitatam Carmelitanam inviolabiliter tenendos, quocumque demum modo ipsi me denuo ad loquendum lacessiverint. Hanc igitur accipe, quisquis silentium amas.

Potest imprimi.

Antverp. 1698, 27 *Sept.* ANTONIUS HOEFSLACH C. G. L. C.